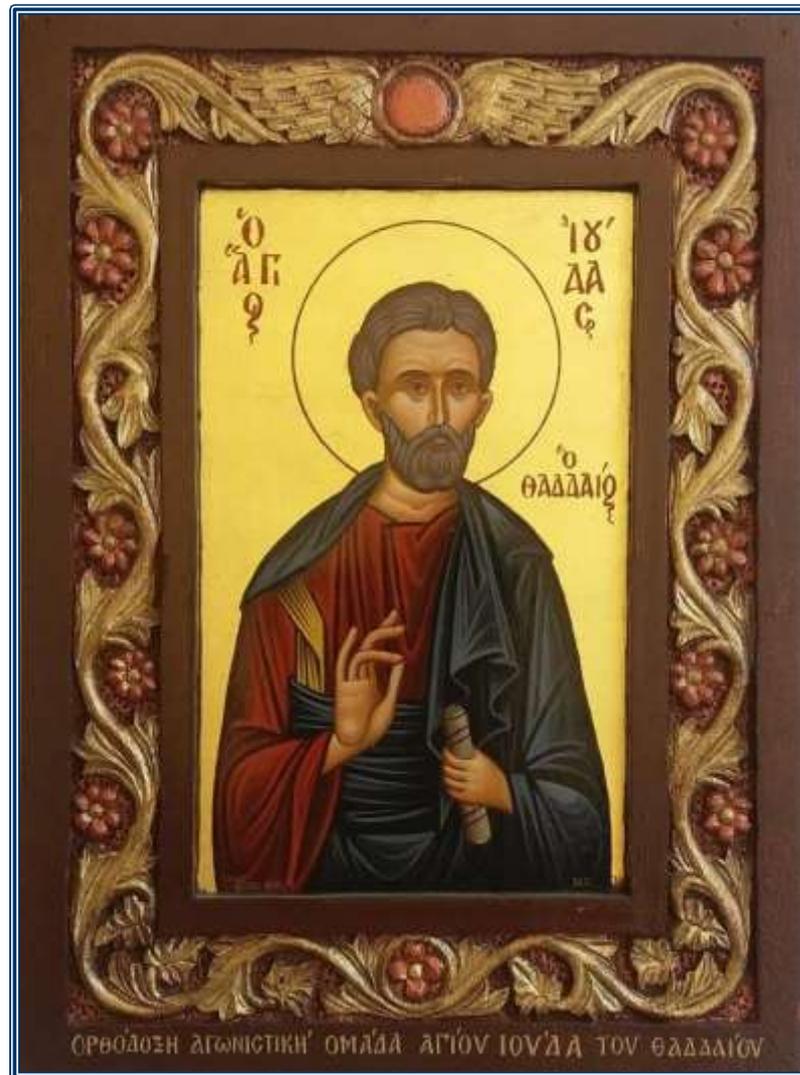

**ΤΟΥ ΕΚ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ ΤΩΝ
ΔΩΔΕΚΑ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΙΟΥΔΑ, ΤΟΥ ΕΠΙΚΛΗΘΕΝΤΟΣ
ΘΑΔΔΑΙΟΥ ἢ ΛΕΒΒΑΙΟΥ**

**ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΑΣΜΑΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ**

*πονηθέντα ὑπὸ Μιχαήλ τοῦ Κρητὸς
ἐν ἔτει σωτηρίῳ , βιστ' (2016).*

ΕΥΧΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ
ΙΟΥΔΑΝ ΙΑΚΩΒΟΥ, ΤΟΝ ΚΑΙ ΘΑΔΔΑΙΟΝ.

Ἄπειρον ὡς ἀληθῶς ὑπάρχει καὶ ἄφατον τὸ τῆς Τρισυποστάτου Θεότητος ἔλεος, τὸ καταξιῶσάν σε, ὦ Ἰούδα Θαδδαῖε, μαθητὴν καὶ ἀπόστολον τοῦ Κυρίου γενέσθαι, διαπρύσιόν τε τῆς αὐτοῦ Ἀναστάσεως κήρυκα. Φωτισθεὶς γὰρ τῇ πυρφόρῳ αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος εἰς τὴν ὑπ' οὐρανὸν ἐπορεύθης τῷ τοῦ Δεσπότου κελεύσματι ὀλοψύχως πειθόμενος. Πορευθέντες γάρ, ἔφησε, τῶν ἔθνῶν τὴν πληθὺν μαθητεύσατε, εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος βαπτίζοντες, τοὺς δι' ὑμῶν τοῖς ἑμοῖς λόγοις πιστεύοντας. Διακονῶν δὲ τὸ μέγα τῆς ἡμῶν σωτηρίας μυστήριον, ἔφερες πᾶσαν θλίψιν καὶ στέρησιν, ἀπειλὴν καὶ διωγμὸν, κακουχίαν καὶ κίνδυνον, ὄνειδισμὸν τε καὶ μάστιγα, δι' ὧν ἡ ἀληθὴς κατὰ Θεὸν πολιτεία γνωρίζεται, ἄχρι δὲ θανάτου Χριστὸν ἠκολούθησας, ὃς καὶ ἀποδώσει σοι τῆς δικαιοσύνης τὸν στέφανον ἐν τῇ φρικτῇ ἡμέρᾳ τῆς δευτέρας αὐτοῦ ἐν δόξῃ ἐλεύσεως. Διὸ καὶ ἡμεῖς, οἱ προστάτην σε ἔχοντες, πρὸ τῆς σῆς ἁγίας εἰκόνοσ ἰστάμενοι, ἐνώπιον δέ σου, ὡς ἀοράτως παρόντος, ἐστάναι νομίζοντες, πόθῳ δεόμεθα. Τῶν παθῶν ἡμῶν τὴν ἀχλὺν διάλυσον τῷ φωτισμῷ τῆς ἐξ ὕψους λαμπρότητος, ἀπέλασον ἀφ' ἡμῶν πᾶσαν πλάνην καὶ πονηρὰν τοῦ ἀντιδίκου ἐπήρειαν, ῥύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τῆς κακουργίας τῶν πονηρῶν καὶ ἀτόπων ἀνθρώπων, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν τὰ ἔλκη θεράπευσον, τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν γένος ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς ἐναντίων διαφύλαξον. Δὸς δὲ ἡμῖν τῇ θεοδέκτῳ πρεσβείᾳ σου πίστιν βεβαίαν καὶ ἀκαταίσχυντον, ἀγάπην τελείαν, τὴν περιπτυσσομένην καὶ τῶν μισούντων εἰσέτι ἡμᾶς ὡς ἀδελφῶν περιποθήτων τὰ πρόσωπα, ὑπομονὴν ἀγόγγυστον ἐν τοῖς πειρασμοῖς καὶ ταῖς θλίψεσι, δι' ὧν ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου φιλανθρώπως ἡμᾶς παιδεύουσα τὴν κάθαρσιν ἡμῶν ἐκ τοῦ ῥύπου τῆς ἁμαρτίας ἐργάζεται, ἄφεσίν τε τῶν ἀμετρήτων ἡμῶν ἐκ κοιλίας μητρὸς ἄχρι τοῦ νῦν ἐγκλημάτων. Ναί, ὦ Ἰούδα Θαδδαῖε, ταῦτα καὶ πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν ἡμᾶς ἄγοντα οὐρανόθεν πλουσίως τοῖς δούλοις σου δώρησαι, ἵνα σὺν τοῖς ἀγγέλοις καὶ πᾶσι τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἁγίοις, δοξάζωμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἀναρχον πάντων ἀρχὴν καὶ αἰτίαν, τὴν μόνην βασιλείαν καὶ κυριότητα, νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΤΗ ΚΑ΄ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

*Μνήμη τοῦ ἀγίου ἀποστόλου
Ιούδα, τοῦ ἐπικληθέντος
Θαδδαίου, καὶ τὰ μεθεόρτια τῆς
Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.*

ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΤΥΠΙΚΗ

1. Χρὴ εἰδέναι, ὅτι τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀποστόλου συμπιπτούσης μετὰ τῶν μεθεορτίων τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, αἱ δύο ἀκολουθίαι συμψάλλονται ὑποχρεωτικῶς. Εἰ τύχοι ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀποστόλου ἐν πάσῃ ἄλλῃ ἡμέρᾳ πλὴν Κυριακῆς, ἡ ἀκολουθία αὐτοῦ τελεῖται ὡς ἔχει ἐν τῇ παρούσῃ φυλλάδι (βλπ. οἰκονόμου Γεωργίου Ρήγα «Τυπικόν», σελ. 220 - 229, ἔκδοσις «Πατριαρχικοῦ Ἰδρύματος Πατερικῶν Μελετῶν», Θεσσαλονίκη 1994).

2. Εἰ δὲ τύχοι ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀποστόλου ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῆς, αἱ δύο ἀκολουθίαι συμψάλλονται ὁμοῦ μετὰ τῆς Ἀναστασίμου ἀκολουθίας τοῦ τυχόντος ἤχου κατὰ τὴν ἐξῆς τυπικὴν τάξιν:

α΄. ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ. Εἰς τὸ *Κύριε, ἐκέκραξα* ἰστώμεν στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Δόξα, τοῦ Ἀποστόλου. Καὶ νῦν, τὸ ἐν τῷ μικρῷ ἔσπερινῷ κείμενον δογματικὸν θεοτοκίον τοῦ ἤχου. Εἰς τὸν στίχον ψάλλομεν τὸ πρῶτον Ἀνα-στάσιμον στιχηρὸν τῶν ἀποστίχων τοῦ μεγάλου ἔσπερινοῦ, εἶτα δὲ τὰ τρία ἀπόστιχα τοῦ Ἀποστόλου. Δόξα, τοῦ Ἀποστόλου. Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς. Ἀπολυτικά· τὸ Ἀναστάσιμον. Δόξα, τοῦ Ἀποστόλου. Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς.

β΄. ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ. Εἰς τὸ *Κύριε, ἐκέκραξα* ἰστώμεν στίχους ι΄ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ΄ καὶ τοῦ Ἀποστόλου στ΄. Δόξα, τοῦ Ἀποστόλου. Καὶ νῦν, τὸ α΄ Θεοτοκίον τοῦ ἤχου. Τὸ *Φῶς Ἰλαρόν*, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα τοῦ Ἀποστόλου. Εἰς τὴν λιτὴν ψάλλομεν τὰ ἰδιόμελα τοῦ Ἀποστόλου. Δόξα, τοῦ Ἀποστόλου. Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὸν στίχον· τὰ Ἀναστάσιμα στιχηρὰ τῶν ἀποστίχων. Δόξα, τοῦ Ἀποστόλου. Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς. Ἀπολυτικά· τὸ Ἀναστάσιμον. Δόξα, τοῦ Ἀποστόλου. Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς (σημειώτεον ὅτι τελουμένης ἀρτοκλασίας εἰς τὸ *Καὶ νῦν*, ψάλλεται, ἀντὶ τοῦ ἀπολυτικίου τῆς ἑορτῆς, τὸ *Θεοτόκε Παρθένε* καὶ γίνεται, ἐν συνεχείᾳ, ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων).

γ΄. ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῳ. Εἰς τὸ *Θεὸς Κύριος* τὰ ἐν τῷ ἔσπερινῷ ἀπολυτικά. Μετὰ τὴν α΄ καὶ β΄ στιχολογίαν ψάλλονται καθίσματα Ἀναστάσιμα. Μετὰ τὸν

ἄμωμον ψάλλονται τὰ ἀναστάσιμα εὐλογητάρια. Ἀναγινώσκειται ἡ ὑπακοὴ καὶ ψάλλεται ὁ πολυέλεος καὶ τὰ μετ’ αὐτὸν καθίσματα. Οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου, τὸ Ἀναστάσιμον προκείμενον καὶ ἡ τάξις τοῦ ἑωθινοῦ εὐαγγελίου. Κανόνας ψάλλομεν· τὸν Ἀναστάσιμον εἰς δ΄, τὸν α΄ τῆς ἑορτῆς εἰς δ΄ καὶ τὸν τοῦ Ἀποστόλου εἰς στ΄. Καταβασίαι· *Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ*. Μετὰ τὴν γ΄ ᾠδὴν ἀναγινώσκειται τὸ Ἀναστάσιμον κοντάκιον μετὰ τοῦ οἴκου αὐτοῦ καὶ ψάλλονται τὰ μεσώδια καθίσματα. Μετὰ τὴν στ΄ ᾠδὴν ἀναγινώσκειται τὸ κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος τοῦ Ἀποστόλου, εἶτα δὲ τὸ συναξάριον τῆς ἡμέρας. Πρὸ τῆς θ΄ ᾠδῆς στιχολογεῖται ἡ τιμιωτέρα. Ἐξαποστειλάρια· τὸ Ἀναστάσιμον, τοῦ Ἀποστόλου καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς. Εἰς τοὺς αἶνους· στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ΄ καὶ τοῦ Ἀποστόλου δ΄ (σημειώτεον ὅτι ψάλλομεν ὡς τέταρτον στιχηρὸν τοῦ Ἀποστόλου τὸ εἰς τοὺς αἶνους κείμενον δοξαστικὸν αὐτοῦ). Δόξα, τὸ ἑωθινόν. Καὶ νῦν, *Υπερευλογημένη. Δοξολογία μεγάλη· τὸ Σήμερον σωτηρία καὶ ἀπόλυσις*.

δ΄. Εἰς τὴν ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ. Τυπικά· ἐν τοῖς μακαρισμοῖς ψάλλομεν Ἀναστάσιμα τροπάρια δ΄ καὶ τὴν στ΄ ᾠδὴν τοῦ κανόνος τοῦ Ἀποστόλου εἰς δ΄. Ἀπολυτικά· τὸ Ἀναστάσιμον, τοῦ Ἀποστόλου, τῆς ἑορτῆς καὶ τὸ τοῦ Ναοῦ. Κοντάκια· τοῦ Ἀποστόλου καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς. Ἀποστολικὸν καὶ εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα λέγεται διπλοῦν, ἤτοι τὸ τῆς ἡμέρας καὶ τὸ τοῦ Ἀποστόλου. Μετὰ τὸ Ἐξαιρέτως Ἄξιόν ἐστιν. Κοινωνικόν· *Αἰνεῖτε τὸν Κύριον* (πρβλ. Γεωργίου Ρήγα «Τυπικόν», σελ. 181-183).

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Εἰς τὸ *Κύριε, ἐκέκραξα* ἰστώμεν στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου, δευτεροῦντες τὸ α΄.

Ἦχος δ΄. Ἦδωκας σημείωσιν.

Πνεύματος τὴν ἔκχυσιν, ἦν Ἰωὴλ προηγόρευσε, τοῦ Ἁγίου δεξάμενος, Θαδδαῖε Ἀπόστολε, θεοπνεύστῳ λόγῳ, πίστει ἀδιστάκτῳ, ἀνεπιστρόφῳ λογισμῷ, Χριστόν τε ἔχων ἐνδυναμοῦντά σε, τὸ θεῖον εὐαγγέλιον ψυχαῖς πλουσίως ἐνέσπειρας, ὡς σπορεὺς ἱερώτατος, φυτουργὸς ὡς πανάριστος.

Κόσμου τὴν προσπάθειαν, τῶν τε ῥεόντων τὸ ἄστατον, βδελυξάμενος ἔδραμες, Θαδδαῖε Ἀπόστολε, ἔλαφος καθάπερ, ἐπὶ τῶν ὑδάτων, τῶν ζωηφόρων τὰς πηγὰς, ἐπιθυμία θεία φλεγόμενος, καὶ ἔ-

ρωτι τοῦ κτίσαντος· διὸ εἰς κόρον δεόμεθα, τοῖς τοῦ Πνεύματος νάμασι, τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἔμπλησον.

Δέξαι τὴν ὁμόθυμον, τῶν ἱκετῶν σου Ἀπόστολε, καὶ ἐγκάρδιον δέησιν, Θαδδαῖε βοώντων σοι, προσευχῇ ἐμπόνω· τῶν αἰρετιζόντων τὴν ὑπερήφανον ὄφρυν, καὶ τῶν ἀθέων τὴν ἀγριότητα, εἰς τέλος διασκέδασον, ἐπιβαινόντων ἐκάστοτε, πρὸς λαὸν τὸν χριστῶννυμον, παναλκεῖ μεσιτεῖα σου.

Δόξα. **Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος α΄.**

Χαῖρε καὶ εὐφραίνου ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ὡς ἄσβεστον λαμπάδα κατέχουσα τὴν παγκράτιστον εὐχὴν Ἰούδα Θαδδαίου τοῦ θεόφρονος· οὐρανόθεν γὰρ σκέπει ἀπαύστως τοὺς τιμώντας αὐτόν, ἔρωτι θείῳ τὸν νέον Ἰσραὴλ περιπτυσσόμενος. Οὐ τὴν ἐτήσιον μνήμην φαιδρῶς μεγαλύνοντες, συμφώνως βοήσωμεν· Ὡς πάλαι τῶν ἀψύχων εἰδώλων τὴν πλάνην διήλεγξας, οὕτω καὶ νῦν τῶν ἀθέων τὸ θράσος εἰς τέλος κατάβαλε, ῥῦσαι τε ἐκ πάσης ἐπιβουλῆς ἀλλοπίστων Ἑλλήνων τὸ γένος Ἀπόστολε.

Καὶ νῦν. **Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος α΄.**

Ἐπρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ Λόγου καὶ ὑπηρέταις, καὶ τῆς κατὰ σάρκα Μητρὸς αὐτοῦ, τὴν κοίμησιν ἐποπτεῦσαι, τελευταῖον οὖσαν ἐπ' αὐτῇ μυστήριον· ἵνα μὴ μόνον τὴν ἀπὸ γῆς τοῦ Σωτῆρος ἀνάβασιν θεάσωνται, ἀλλὰ καὶ τῆς τεκούσης αὐτὸν τῇ μεταθέσει μαρτυρήσωσι. Διὸ περ πάντοθεν θεία δυνάμει περαιωθέντες, τὴν Σιών κατελάμβανον, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἐπειγομένην, προέπεμπον τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβείμ, ἦν καὶ ἡμεῖς, σὺν αὐτοῖς προσκυνοῦμεν, ὡς πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ Φῶς ἰλαρόν· τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὸ Καταξίωσον, Κύριε.

Εἰς τὸν στίχον ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Θαδδαῖε Απόστολε Χριστῶ, παρόρησία ἔφησας, ἐν ὑπερώῳ καθημένος, ποτέ· Τί γέγονεν, ἡμῖν ὅτι μέλλεις, ἐμφανίζεις, Κύριε, οὐχὶ δὲ Σεαυτὸν κόσμῳ λέξον μοι; ἡμῖν πιστούμενος, τὴν μεγίστην οἰκειότητα, καὶ ἀγάπην, πρὸς Αὐτὸν ἦν κέκτησαι.

Ἐπέστη ἡμῖν ἡ φωταυγῆς, τοῦ Θαδδαίου σήμερον, ὡς εὐφροσύνης ἀνάπλευς, καὶ πλήρης χάριτος, ἀδελφοὶ ἡμέρα· δεῦτε οὖν ὑμνήσωμεν, τὸν ἔνδοξον Κυρίου Ἀπόστολον, αὐτῶ κραυγάζοντες· Ὁρθόδοξων τὴν ἀμώμητον, ῥῦσαι πίστιν, πληγῆς τῶν αἰρέσεων.

Σαγήνη τοῦ Πνεύματος ψυχὰς, ἀβιάστως εἴλκυσας, τῆς παραλόγου λυτρούμενος, Θαδδαῖε κράτιστε, τῶν εἰδώλων πλάνης, καὶ πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν, Χριστοῦ τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ ἡμῶν, πανσόφως ἴθυνας, ἀλιεὺς ὡς προανήγγειλεν, ὁ Δεσπότης, ἀνθρώπων γενόμενος.

Δόξα. **Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ΄.**

Πᾶσαν πονηρὰν τῶν ἀκαθάρτων πνευμάτων ἐπήρειαν, τὴν ἀπηνῶς τὰς ψυχὰς τῶν ἱκετῶν σου μαστίζουσαν, ἀπέλασον ἀφ' ἡμῶν, Θαδδαῖε μακάριε· παρὰ γὰρ Χριστοῦ εἰληφῶς τὴν τοιαύτην ἐξουσίαν καὶ δύναμιν, ῥαδίως τῶν δαιμονίων ὑποτάσσειν τὴν ἀνυπόστατον ἰσχύν, εἰς τέλος τε συντρίβειν τὸ ἀταπείνωτον φρόνημα δύνασαι· τὰς γὰρ πολυπλόκους αὐτῶν μηχανὰς καὶ βουλεύματα οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων φυγεῖν δύναται, εἰ μὴ ὀνόματι Χριστοῦ καὶ δυνάμει, Ἀπόστολε.

Καὶ νῦν. **Τῆς Ἑορτῆς.**

Ἦχος γ΄. Γερμανοῦ.

Δεῦτε ἅπαντα τὰ πέρατα τῆς γῆς, τὴν σεπτὴν μετάστασιν τῆς Θεομήτορος μακαρίσωμεν· ἐν χερσὶ γὰρ τοῦ Υἱοῦ, τὴν ψυχὴν τὴν ἄμωμον ἐναπέθετο· ὅθεν τῇ ἀγία κοιμήσει αὐτῆς, ὁ κόσμος ἀνεζωοποιήθη, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευ-

ματικάις μετὰ τῶν Ἀσωμάτων, καὶ τῶν Ἀποστόλων ἑορτάζων φαιδρῶς.

Ἀπολυτικά· τοῦ Ἀποστόλου καὶ τῆς Ἑορτῆς (ζῆτει αὐτὰ ἐν τῷ τέλει τοῦ μεγάλου ἑσπερινοῦ) καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν προοιμιακὸν στιχολογοῦμεν τὴν ἀ΄ στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε, ἐκέκραξα ἰσθῶμεν στίχους ἡ΄ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ο θεοφόρος χορὸς τῶν Ἀποστόλων, θείαν πρὸς πανήγυριν, σήμερον ἄπασαν, τὴν οἰκουμένην συνήθροισε, καὶ εὐωχίαν· τοὺς ὑπὲρ φύσιν τοῦ ἀποστόλου γὰρ, ἄθλους καὶ παλαίσματα, ὡσπερ ἐδέσματα, πνευματικῆς παραθέμενος, ἐπὶ τραπέζης, τῆς ὀμηγύρεως εἰς δεξιῶσιν, τῶν φιλεόρων πανευφρόσυνον, μνήμην ἄγει λαμπρῶς τὴν ἐτήσιον, τοῦ Ἰούδα Θαδδαίου, ὄν συμφώνως εὐφημήσωμεν.

Ο καθαρὸς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, νοῦς ὁ θεοφώτιστος, στῦλος ὁ ἄσειστος, ὁ τοῦ Χριστοῦ φίλος γνήσιος, καὶ Ἀποστόλων, τῇ δωδεκάδι συναριθμούμενος, ἔσοπτρον ὡς ἔμψυχον, καὶ ἀκηλίδωτον, ταῖς θεορρύτοις τῆς χάριτος, φαίνει ἀκτίσι, καὶ καταυγάζει τοὺς ἑορτάζοντας, ὑμνοῖς ῥδαῖς τε τὴν πανίερρον, καὶ ἁγίαν αὐτοῦ μνήμην σήμερον, ὁ Ἰούδας Θαδδαῖος, ὄν συμφώνως μακαρίσωμεν.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου Πατρὸς Υἱὸν καὶ Λόγον, σάρκα χρηματίσαντα, καὶ τὴν ἀπόρρητον, οἰκονομίαν πληρώσαντα, εἰς σωτηρίαν, τῆς πεπτωκυίας ἀνθρώπων φύσεως, μάκαρ ὡς Ἀπόστολος, κατηκολούθησας· ὄν ἀναστάντα τεθέασαι, τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, καὶ εὐσεβείας κόσμῳ ἐτρένωσας, τὸ προαιώνιον μυστήριον, ᾧ Θαδδαῖε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐν μιᾷ Ὑποστάσει, καὶ διπλοῦν ὄντα ταῖς φύσεσι.

Τὰς τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων ἀλγηδόνας, νόσους ἀνιάτους τε, χάριτι σήμερον, Χριστοῦ Θαδδαῖος ἰώμενος, τοῖς δεομένοις, ῥῶσιν δωρεῖται, δεῦτε προσδράμωμεν· λύει γὰρ στειρώσεως, ἄλυτον σύνδεσμον, τῆς πονηρίας τὰ πνεύματα, πόρρω ἐλαύνει, τυφλοῖς τὸ βλέπειν, χωλοῖς τὸ ἴστασθαι, τὸ δὲ ἀκούειν τοῖς κωφεύουσι, τοῖς ἀλάλοις φωνὴν τε χαρίζεται· οὐ τὴν θείαν ἀξίως, ἑορτὴν πιστοὶ τιμήσωμεν.

Δόξα. Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. β΄.

Ο τε ἐν τῷ δεῖπνῳ, Χριστὲ ὁ Θεός, ἀθυμία οἱ μαθηταὶ ἐπὶ τῷ χωρισμῷ σου συνείχοντο, ἐπηγγείλω αὐτοῖς, οὐχὶ δὲ τῷ κόσμῳ, Σεαυτὸν ἐμφανίζειν, φιλάνθρωπε. Ἐπεὶ δὲ Ἰούδας, ὁ Θαδδαῖος κληθεῖς, τολμήσας ἠρώτησε· Πῶς ἄρα τὸ τοιοῦτον γενήσεται, Κύριε; ἀγαπᾶν σὺν τῷ Πατρὶ τοὺς τηροῦντας τὸν λόγον σου καὶ κατοικεῖν ἐν αὐτοῖς ὁ Δεσπότης ἀντέφησας. Διὸ καὶ ἡμεῖς ἐκ καρδίας δεόμεθα· Ἐλθέ ὡς ὑπέσχου ψυχαῖς ἡμετέραις, Θαδδαίου πρεσβείαις ὁ Εὐσπλαγχνος.

Καὶ νῦν. **Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α΄.**

Δεῦτε τὴν παγκόσμιον Κοίμησιν τῆς παναμώμου Θεοτόκου ἑορτάσωμεν· σήμερον γὰρ ἄγγελοι πανηγυρίζουσι τὴν σεπτὴν μετάστασιν τῆς Θεομήτορος καὶ πρὸς εὐωχίαν ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς συγκαλοῦσι, τοῦ βοᾶν ἀσιγήτῳ φωνῇ· Χαῖρε, ἡ μεταστᾶσα ἀπὸ γῆς, καὶ πρὸς οὐρανίους μονὰς μετοικήσασα· χαίροις, ἡ τῶν μαθητῶν τὸν χορὸν διὰ νεφέλης κούφης εἰς ἓν συναγαγοῦσα· χαίροις, ἡ ἐλπίς καὶ προστασία ἡμῶν· σὲ γὰρ χριστιανῶν τὸ γένος ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Ἡ εἴσοδος, τὸ Φῶς Ἰλαρόν, τὸ προκειμένον καὶ τὰ ἀναγνώσματα τοῦ Ἀποστόλου.

Καθολικῆς Α' ἐπιστολῆς Πέτρου τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. 1: 1-2, 10-25, 2: 1-6)

Πέτρος, Ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκλεκτοῖς παρεπιδήμοις διασπορᾶς Πόντου, Γαλατίας, Καππαδοκίας, Ἀσίας

καὶ Βιθυνίας, κατὰ πρόγνωσιν Θεοῦ Πατρὸς, ἐν ἁγιασμῷ Πνεύματος, εἰς ὑπακοὴν καὶ ῥαντισμὸν αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη πληθυνθείη. Ἀγαπητοί, περὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ὑμῶν ἐξεζητήσαν καὶ ἐξηρένησαν προφηταὶ οἱ περὶ τῆς εἰς ὑμᾶς χάριτος προφητεύσαντες, ἐρευνῶντες εἰς τίνα ἢ ποῖον καιρὸν ἐδήλου τὸ ἐν αὐτοῖς Πνεῦμα Χριστοῦ προμαρτυρούμενον τὰ εἰς Χριστὸν παθήματα καὶ τὰς μετὰ ταῦτα δόξας· οἷς ἀπεκαλύφθη ὅτι οὐχ ἑαυτοῖς, ἡμῖν δὲ διηκόνουν αὐτά, ἀ νῦν ἀνηγγέλη ὑμῖν διὰ τῶν εὐαγγελισαμένων ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἀποσταλέντι ἀπ' οὐρανοῦ, εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν ἄγγελοι παρακύψαι. Διὸ ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν, νήφοντες τελείως ἐλπίζατε ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν χάριν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς τέκνα ὑπακοῆς μὴ συσχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε, διότι γέγραπται Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι. Καὶ εἰ Πατέρα ἐπικαλεῖσθε τὸν ἀπροσωπολήπτως κρίνοντα κατὰ τὸ ἐκάστου ἔργον, ἐν φόβῳ τὸν τῆς παροικίας ὑμῶν χρόνον ἀναστράφητε, εἰδότες ὅτι οὐ φθαρμοῖς, ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ, ἐλυτρώθητε ἐκ τῆς ματαίας ὑμῶν ἀναστροφῆς πατροπαραδότου, ἀλλὰ τιμίῳ αἵματι ὡς ἀμνοῦ ἀμώμου καὶ ἀσπίλου Χριστοῦ, προεγνωσμένου μὲν πρὸ καταβολῆς κόσμου, φανερωθέντος δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων δι' ὑμᾶς τοὺς δι' αὐτοῦ πιστεύοντας εἰς Θεόν, τὸν ἐγείραντα αὐτὸν ἐκ νεκρῶν καὶ δόξαν αὐτῷ δόντα, ὥστε τὴν πίστιν ὑμῶν καὶ ἐλπίδα εἶναι εἰς Θεόν. Τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἡγνικότες ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς ἀληθείας διὰ Πνεύματος εἰς φιλαδελφίαν ἀνυπόκριτον, ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε ἐκτενῶς, ἀναγεγεννημένοι οὐκ ἐκ σπορᾶς φθαρτῆς, ἀλλὰ ἀφθάρτου, διὰ λόγου ζῶντος Θεοῦ καὶ μένοντος εἰς τὸν αἰῶνα. Διότι πᾶσα σὰρξ ὡς χόρτος, καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρ-

του· ἐξηράνθη ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσε· τὸ δὲ ῥῆμα Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα. Τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ ῥῆμα τὸ εὐαγγελισθὲν εἰς ὑμᾶς. Ἀποθέμενοι οὖν πᾶσαν κακίαν καὶ πάντα δόλον καὶ ὑποκρίσεις καὶ φθόνους καὶ πάσας καταλαλιάς, ὡς ἀρτιγέννητα βρέφη, τὸ λογικὸν καὶ ἄδολον γάλα ἐπιποθήσατε, ἵνα ἐν αὐτῷ ἀύξηθῆτε, εἰς σωτηρίαν, εἴπερ ἐγεύσασθε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος. Πρὸς ὃν προσερχόμενοι, λίθον ζῶντα, ὑπὸ ἀνθρώπων μὲν ἀποδοκιμασμένον, παρὰ δὲ Θεῷ ἐκλεκτόν, ἔντιμον, καὶ αὐτοὶ ὡς λίθοι ζῶντες οἰκοδομεῖσθε, οἶκος πνευματικὸς, ἱεράτευμα ἅγιον, ἀνεγκαι πνευματικὰς θυσίας, εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διὸ καὶ περιέχει ἐν τῇ Γραφῇ· ἰδοὺ τίθημι ἐν Σιών λίθον ἀκρογωνιαῖον, ἐκλεκτόν, ἔντιμον· καὶ ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτὸν οὐ μὴ καταισχυθῆ.

Καθολικῆς Α' ἐπιστολῆς Πέτρου
τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. 2: 21-25, 3: 1-9)

Ἀγαπητοί, Χριστὸς ὑπὲρ ὑμῶν ἔπαθεν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ· ὅς ἀμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, ὅς λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, πάσχων οὐκ ἠπεῖλει, παρεδίδου δὲ τῷ κρίνοντι δικαίως· ὅς τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν αὐτὸς ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ξύλον, ὅς τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν αὐτὸς ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ξύλον, ἵνα ταῖς ἀμαρτίαις ἀπογενόμενοι, τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν· οὐ τῷ μώλωπι αὐτοῦ ἰάθητε. Ἦτε γὰρ ὡς πρόβατα πλανώμενα, ἀλλ' ἐπεστράφητε νῦν ἐπὶ τὸν ποιμένα καὶ ἐπίσκοπον τῶν ψυχῶν ὑμῶν. Ὁμοίως αἱ γυναῖκες ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ἵνα καὶ εἴτινες ἀπειθοῦσι τῷ λόγῳ, διὰ τῆς τῶν γυναικῶν ἀναστροφῆς ἄνευ λόγου κερδηθῆσονται, ἐποπτεύσαντες τὴν ἐν φόβῳ ἀγνήν ἀναστροφήν ὑμῶν. Ὡν ἔστω οὐχ ὁ ἔξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν, καὶ περιθέσεως χρυσίων ἢ ἐνδύ-

σεως ἱματίων κόσμος, ἀλλ' ὁ κρυπτός τῆς καρδίας ἄνθρωπος ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ πραέος καὶ ἡσυχίου πνεύματος, ὃ ἐστὶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελής. Οὕτω γὰρ ποτε καὶ αἱ ἅγιοι γυναῖκες αἱ ἐλπίζουσαι ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐκόσμουσαν ἑαυτάς, ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίῳ ἀνδράσιν, ὡς Σάρρα ὑπήκουσε τῷ Ἀβραάμ, κύριον αὐτὸν καλοῦσα· ἣς ἐγενήθητε τέκνα ἀγαθοποιουῦσαι καὶ μὴ φοβούμεναι μηδεμίαν πτόησιν. Οἱ ἄνδρες ὁμοίως, συνοικοῦντες κατὰ γνῶσιν, ὡς ἀσθενεστέρῳ σκεύει τῷ γυναικείῳ ἀπονέμοντες τιμὴν, ὡς καὶ συγκληρονόμοι χάριτος ζωῆς, εἰς τὸ μὴ ἐγκόπτεσθαι τὰς προσευχὰς ὑμῶν. Τὸ δὲ τέλος πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, εὐσπλαγχνοί, φιλόφρονες, μὴ ἀποδιδόντες κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἢ λοιδορίαν ἀντὶ λοιδορίας, τὸνναντίον δέ, εὐλογοῦντες, εἰδότες ὅτι εἰς τοῦτο ἐκλήθητε, ἵνα εὐλογίαν κληρονομήσητε.

Καθολικῆς Α' ἐπιστολῆς Πέτρου
τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. 4: 1-11)

Δγαπητοί, Χριστοῦ παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν σαρκί, καὶ ὑμεῖς τὴν αὐτὴν ἐννοίαν ὀπίσασθε, ὅτι ὁ παθὼν σαρκὶ πέπαυται ἁμαρτίας, εἰς τὸ μηκέτι ἀνθρώπων ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ θελήματι Θεοῦ τὸν ἐπιλοιπον ἐν σαρκὶ βιώσαι χρόνον. Ἀρκετὸς γὰρ ἡμῖν ὁ παρεληλυθὼς χρόνος τοῦ βίου τὸ θέλημα τῶν ἐθνῶν κατεργάσασθαι, πεπορευμένους ἐν ἀσελγείαις, ἐπιθυμίαις, οἰνοφλυγίαις, κώμοις, πότοις καὶ ἀθεμίτοις εἰδωλολατρείαις. Ἐν ᾧ ξενίζονται μὴ συντρεχόντων ὑμῶν εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀσωτίας ἀνάχυσιν, βλασφημοῦντες· οἱ ἀποδώσουσι λόγον τῷ ἑτοίμως ἔχοντι κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ νεκροῖς εὐηγγελίσθη, ἵνα κριθῶσι μὲν κατὰ ἀνθρώπους σαρκί, ζῶσι δὲ κατὰ Θεὸν πνεύματι. Πάντων δὲ τὸ τέλος ἤγγικε. Σωφρονήσατε οὖν καὶ νήψατε εἰς τὰς προσευχὰς· πρὸ πάντων δὲ τὴν εἰς ἑαυτοὺς ἀγάπην ἐκτενῆ ἔχοντες, ὅτι ἡ ἀγάπη καλύψει πλήθος ἁμαρτιῶν. Φιλόξενοι εἰς ἀλλήλους ἄνευ

γογγυσμῶν· ἕκαστος καθὼς ἔλαβε χάρισμα, εἰς ἑαυτοὺς αὐτὸ διακονοῦντες ὡς καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος Θεοῦ· εἴ τις λαλεῖ, ὡς λόγια Θεοῦ· εἴ τις διακονεῖ, ὡς ἐξ ἰσχύος, ἣς χορηγεῖ ὁ Θεός· ἵνα ἐν πᾶσι δοξάζεται ὁ Θεὸς διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἐστὶν ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

Εἰς τὴν λιτὴν ψάλλομεν ἰδιόμελα τοῦ Ἀποστόλου, προτάσσοντες αὐτῶν ἰδιόμελον τοῦ ἁγίου τῆς μονῆς ἢ τοῦ ναοῦ.

Ἦχος α'.

Χαῖρε καὶ εὐφραίνου ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ὡς ἄσβεστον λαμπάδα κατέχουσα τὴν παγκράτιστον εὐχὴν Ἰούδα Θαδδαίου τοῦ θεόφρονος· οὐρανόθεν γὰρ σκέπτει ἀπαύστως τοὺς τιμῶντας αὐτόν, ἔρωτιθεῖω τὸν νέον Ἰσραὴλ περιπτυσσόμενος. Οὕτην ἐτήσιον μνήμην φαιδρῶς μεγαλύνοντες, συμφώνως βοήσωμεν· Ὡς πάλαι τῶν ἀψύχων εἰδώλων τὴν πλάνην διήλεγξας, οὕτω καὶ νῦν τῶν ἀθέων τὸ θράσος εἰς τέλος κατάβαλε, ῥῦσαί τε ἐκ πάσης ἐπιβουλῆς ἀλλοπίστων Ἑλλήνων τὸ γένος Ἀπόστολε.

Ἦχος γ'· ἄσαν πονηρὰν τῶν

ἀκαθάρτων πνευμάτων ἐπήρειαν, τὴν ἀπηνῶς τὰς ψυ-

χὰς τῶν ἱκετῶν σου μαστίζουσαν, ἀπέλασον ἀφ' ἡμῶν, Θαδδαῖε μακάριε· παρὰ γὰρ Χριστοῦ εἰληφῶς τὴν τοιαύτην ἐξουσίαν καὶ δύναμιν, ῥαδίως τῶν δαιμονίων ὑποτάσσειν τὴν ἀνυπόστατον ἰσχύν, εἰς τέλος τε συντριβεῖν τὸ ἀταπείνωτον φρόνημα δύνασαι· τὰς γὰρ πολυπλόκους αὐτῶν μηχανὰς καὶ βουλευματα οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων φυγεῖν δύναται, εἰ μὴ ὀνόματι Χριστοῦ καὶ δυνάμει, Ἀπόστολε.

Ἦχος πλ. α'.

εὔτε ὀρθοδόξων τὰ πλήθη, πνευματικὴν **Δ**χορείαν στησάμενοι, τὴν δωδεκάδα τῶν Χριστοῦ μαθητῶν χρεωστικῶς μακαρίσωμεν· ἵχνησι γὰρ ἀκλινῶς τοῦ Δεσπότη ἐπόμενοι, τὴν ψυχὴν ὡς ἐθελόθυτο ἄρνες εἰς ἡμῶν σωτηρίαν τῷ θανάτῳ παρέδωσαν, ἐν οἷς ὁ Ἰακώβου Ἰούδας, ὁ καὶ Θαδδαῖος

κληθείς· τὴν μνήμην αὐτοῦ ἄγοντες σήμερον, τὰς ἀγίας εὐχὰς ἐξαιτού-μεθα· ἀπαύστως γὰρ Χριστῷ ἐντυγχάνει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. **τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος Βαρύς.**

Τὸν κραταῖον τοῦ Κυρίου Ἀπόστολον δεῦτε πάντες ὑμνήσωμεν. Πόθω γὰρ θείω τρωθεὶς τὴν καρδίαν, τὸ πάσχειν τρυφήν, ζῶν δὲ τὸ θανεῖν ὑπὲρ Χριστοῦ ἐλογίσαστο· ὄν ὀρῶντες ψυχικοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς δωδεκάδος προεξάρχοντα σήμερον, γηθοσύνως κραυγάζομεν· Σκέπε ἀπαύστως, Ἰούδα Θαδδαῖε, τὸ γένος ἡμῶν ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς ἀλλοθρήσκων, ἀθέων τε πονηρᾶς ἐπιθέσεως, ὅτι τὴν σὴν προστασίαν ὡς ἄγκυραν βεβαίως ἐλπίδος κατέχομεν.

Καὶ νῦν. **Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. δ΄.**

Παρθενικαὶ χορεῖαι σήμερον, μυστικῶς τῇ κλίνῃ τῆς Παρθένου καὶ Μητρὸς, κύκλω παρίστανται, καὶ ψυχὰι δικαίων περιπτάμεναι, τὴν Βασιλίδα γεραίρουσιν· αἰ μὲν, ὡς προῖκα τὴν παρθενίαν, ἀντὶ μύρου κομίζουσαι, αἰ δέ, τὴν ἄυλον ὑμνωδίαν, τὰ τῆς ἀρετῆς προσάγουσαι· πρέπει γὰρ τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς Βασιλίδι, ταῖς βασιλικαῖς τῶν ἀρετῶν δορυφορεῖσθαι λαμπροφορίαις. Αἷς καὶ ἡμεῖς, βίον καθαρὸν συνεισενεγκόντες, ἐξέλθωμεν πρὸς κηδείαν, τῆς ὄντως μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, αὐτὴν συμφώνως μακαρίζοντες.

Εἰς τὸν στίχον ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Πνεύματος τὴν ἔκχυσιν, ἦν Ἰωὴλ προηγόρευσε, τοῦ Ἁγίου δεξάμενος, Θαδδαῖε Ἀπόστολε, θεοπνεύστῳ λόγῳ, πίστει ἀδιστάκτῳ, ἀνεπιστρόφῳ λογισμῷ, Χριστόν τε ἔχων ἐνδυναμοῦντά σε, τὸ θεῖον εὐαγγέλιον ψυχαῖς πλουσίως ἐνέσπειρας,

ὡς σπορεὺς ἱερώτατος, φυτουργὸς ὡς πανάριστος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν...

Κόσμου τὴν προσπάθειαν, τῶν τε ῥεόντων τὸ ἄστατον, βδελυξάμενος ἔδραμες, Θαδδαῖε Ἀπόστολε, ἔλαφος καθάπερ, ἐπὶ τῶν ὑδάτων, τῶν ζωηφόρων τὰς πηγὰς, ἐπιθυμία θεία φλεγόμενος, καὶ ἔρωτι τοῦ κτίσαντος· διὸ εἰς κόρον δεόμεθα, τοῖς τοῦ Πνεύματος νάμασι, τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἔμπλησον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν...

Δέξαι τὴν ὁμόθυμον, τῶν ἱκετῶν σου Ἀπόστολε, καὶ ἐγκάρδιον δέησιν, Θαδδαῖε βοώντων σοι, προσευχῇ ἐμπόνῳ· τῶν αἰρετιζόντων τὴν ὑπερήφανον ὀφρύν, καὶ τῶν ἀθέων τὴν ἀγριότητα, εἰς τέλος διασκέδασον, ἐπιβαινόντων ἐκάστοτε, πρὸς λαὸν τὸν χριστῶνυμον, παναλκεῖ μεσιτεία σου.

Δόξα. **τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος β΄.**

Τὴν θεοποιὸν τοῦ Παρακλήτου ἐνέργειαν ὑπερφυῶς εἰσδεξάμενος, εἰς τὴν ὑπ' οὐρανὸν σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις παρὰ Χριστοῦ ἀπεστάλης, Ἰούδα Θαδδαῖε, τὴν σωτηρίαν εὐαγγελίσασθαι· ἥς καὶ ἡμᾶς εὐχαῖς σου ἀξιώσον, ῥυόμενος ἐκ πάσης νόσου καὶ φθοροποιοῦ τῶν δαιμόνων κακώσεως ποιήμνην μικράν, τὴν ὀλοψύχως ἐπικαλουμένην τὴν σὴν ἀρωγὴν, καὶ μεγαλύνουσαν τὴν ἐτήσιον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. **Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β΄.**

Ἡ πανάμωμος νύμφη, καὶ Μήτηρ τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρὸς, ἡ Θεῶ προορισθεῖσα εἰς ἑαυτοῦ κατοίκησιν, τῆς ἀσυγχύτου ἐνώσεως, σήμερον τὴν ἄχραντον ψυχὴν, τῷ Ποιητῇ καὶ Θεῷ παρατίθεται, ἦν Ἀσωμάτων δυνάμεις, θεοπρεπῶς ὑποδέχονται, καὶ πρὸς ζῶν μετατίθεται, ἡ ὄντως Μήτηρ τῆς ζωῆς, ἡ λαμπὰς τοῦ ἀπροσίτου φωτός, ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν, καὶ ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκια ψάλλομεν τοῦ Ἀποστόλου καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν αὐτόπτην τοῦ Λόγου Ἰούδα σήμερον, τὸν καὶ Θαδδαῖον κληθέντα, δευτερομύθως πιστοί, ὡς προστάτην ἀκλινην, ὕμνοις τιμήσωμεν· ὅτι ὀνόματι Χριστοῦ, τῶν σωμάτων τὰς πληγὰς, ἐπήρειάν τε δαιμόνων, ἀπελαύνει λύσιν παρέχων, ἀμπλακημάτων ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος α΄.

Τῆς Γεννήσεως τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας· ἐν τῇ κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε· μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρομένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘῶ

Ὁ ἐξάψαλμος· εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὰ ἐν τῷ ἔσπερινῷ ἀπολυτίκια, δευτεροῦντες τὸ τοῦ Ἀποστόλου.

Μετὰ τὴν α΄ στιχολογίαν ψάλλομεν καθίσματα.

Τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν ἀδελφοί, Ἰακώβου συμφώνως, ᾧ δαῖς πνευματικαῖς, εὐφημήσωμεν δευτερομύθως· ὡς πόμα γὰρ ἡδύτατον, θλιβομένοις χαρίζεται, εἰς παράκλησιν καὶ ψυχικὴν εὐφροσύνην, πᾶσι σήμερον, ἐξ οὐρανόθεν κρατῆρος, τὸ νέκταρ τῆς χάριτος.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὴν ἑορτάζομεν, Κοίμησιν Ἄχραντε, ἐν ἣ παραγένονεν, ὁ διὰ σοῦ σαρκωθεὶς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, μετὰ δόξης ἀφάτου, προσλαβεῖν τὸ σὸν πνεῦμα· καὶ μετέστης ἐν δόξῃ, μὴ λιποῦσα τὸν κόσμον,

πρεσβείαις σου Θεοτόκε, σκέπουσα τοὺς ὕμνοῦντάς σε.

Μετὰ τὴν β΄ στιχολογίαν ψάλλομεν καθίσματα.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ.

δ΄. Τὸ προσταχθέν.

Τὴν εὐσεβῆ τοῦ Χριστοῦ, Θαδδαῖε ποίμνην, ὡς περ ποιμὴν πνευματικός, ἀπὸ παντοίας, τῶν αἰρέσεων βλάβης, φύλαττε εὐχαῖς σου· ὡς λύκοι γὰρ ἐπιβάντες οἰάσεβεις, ὁδοῦσι κατασπαράξαι τὰ λογικά, κατεπεύγονται πρόβατα· οὐς πόρρω τῆ νοητῆ, ἀπέλασον σφενδόνη σου, ἐκ καρδίας δεόμεθα.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ.

α΄. Τὸν συνάναρχον.

Τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη δοξολογοῦσί σε· τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος πιστῶς ὕμνοῦμέν σε· ὅτι μετέστης ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, καὶ πρεσβεύεις ἐκτενῶς, τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ, ῥυσθῆναι ἐκ τῶν κινδύνων, τοὺς πίστει ἀνευφημοῦντας, τὴν σὴν Παρθένε μετάστασιν.

Μετὰ τὸν πολυέλεον καὶ τὴν ἐκλογὴν ψάλλομεν καθίσματα.

Τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς κιβωτῷ ὁ εὐσεβῆς πάλαι Νῶε, σὺν τοῖς οἰκείοις ἐπιβάς σωτηρίαν, ἐκ τῶν ὑδάτων εὐρατο, Θεοῦ ἐντολῆ· οὕτω καὶ ἡμᾶς διάσωσον, ᾧ Θαδδαῖε δεόμεθα, ὄρμον πρὸς ἀκύμαντον, σφοδρᾶς ἐκ τρικυμίας, ἑλληνικῆς ὀλκάδος σαῖς εὐχαῖς, τὸν πλοῦν ἰθύνων, Κυρίου Ἀπόστολε.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ΄.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Πλατυτέρα οὐρανῶν, ἀναδειχθεῖσα ἐπὶ γῆς, ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν τοῦ παντὸς Δημιουργόν, νῦν εἰς αὐτὰ τὰ οὐράνια ἐκ γῆς μετέστης· Δικαίων δὲ ψυχὰι καθορῶσαί σε, Ἀγγέλων οἱ χοροὶ κατοπτεύ-

οντες, ὡς Βασιλίδι αἴνεσιν ἀξίως, διὰ παν-τός σοι προσάγουσι· διὸ πρεσβεύειν, μὴ δι-αλίπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Εἶτα ψάλλονται οἱ ἀναβαθμοὶ καὶ τὸ προ-κείμενον τοῦ ἑωθινοῦ εὐαγγελίου·

Ἦχος πλ. δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν...

Τὸ Πᾶσα πνοή, τὸ ἑωθινὸν εὐαγγέλιον (τὸ ἰα' ἀναστάσιμον ἑωθινόν), καὶ ὁ Ν'.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Τὸ ἰδιόμελον τοῦ πεντηκοσταρίου·

Ἦχος β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα...

Ἡ ἐνυπόστατος Θεοῦ Σοφία καὶ Δύναμις θαυμαστῶς ἡμᾶς συνήγαγε σήμερον, τοῦ θερμοῦ ἡμῶν προστάτου καὶ συμπαθοῦς ἀντιλήπτορος κατὰ χρέος δοξάσαι τὴν μεγίστην πανήγυριν· ἐν πάσῃ γὰρ περιστάσει τῇ πανσθενεῖ αὐτοῦ ἀρωγῇ καταφεύγοντες, τῶν δεινῶν συμφορῶν τοῦ βίου λυτρούμεθα· διὸ προθύμως αὐτῷ ἀνακράξωμεν· Μὴ διαλίπης σκέπων, Θαδδαῖε Ἀπόστολε, τὴν μικρὰν ποιμνην σου, πρὸς ὄρμον τε ἀσφαλῆ ὁδηγῶν, νεῶς ἐν τύπῳ, τὸ φιλόχριστον τῶν Ἑλλήνων γένος πρεσβεΐαις σου.

Κανόνες· τὸν μὲν τῆς Ἑορτῆς ψάλλομεν εἰς στ', δευτεροῦντες τὸν εἰσμόν, τὸν δὲ τοῦ Ἀποστόλου εἰς η'.

Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, οὗ ἡ ἀκροστιχίς. Πανηγυριζέτωσαν οἱ θεόφρονες. Ποίημα τοῦ Κυρίου Κοσμᾶ.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος α'. Ὁ Εἰσμός.

Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ, ἡ ἱερὰ καὶ εὐκλεῆς Παρθένε μνήμη σου, πάντας >> συνηγάγετο, πρὸς εὐφροσύνην τοὺς πι-

>> στούς, ἐξαρχούσης Μαριάμ, μετὰ χορῶν >> καὶ τυμπάνων τῷ σῷ, ἄδοντας μονογε- >> νεῖ, ἐνδόξως ὅτι δεδόξασται.

Ἀμφεπονεῖτο ἀϋλων τάξις, οὐρανοβάμων ἐν Σιών τὸ θεῖον σῶμα σου· ἄφνω δὲ συρρέυσασα, τῶν Ἀποστόλων ἢ πληθύς, ἐκ περάτων Θεοτόκε, σοὶ παρέστησαν ἄρδην, μεθ' ὧν ἄχραντε, σοῦ τὴν σεπτὴν, Παρθένε μνήμην δοξάζομεν.

Νικητικὰ μὲν βραβεΐα ἤρω, κατὰ τῆς φύσεως Ἀγνή, Θεὸν κηύσασα· ὅμως μιμουμένη δέ, τὸν ποιητὴν σου καὶ Υἱόν, ὑπὲρ φύσιν ὑποκύπτεις, τοῖς τῆς φύσεως νόμοις· διὸ θνήσκουσα, σὺν τῷ Υἱῷ ἐγείρη διαιωνίζουσα.

Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Ελλάδα, ᾧ Θαδδαῖε, σκέπε δεόμεθα. Μιχαήλ.

Ἦχος α'. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Ἐλαμψιν Χριστέ ἐξ οὐρανοῦ, καὶ θεῖαν χάριν πλουσίως παράσχου μοι, ὅπως τὸν Ἀπόστολον, ὁ ἐναγῆς, ἀνευφημησαι σήμερον, ἐπαξίως ὕμνοις, ᾠδαῖς τε πόθῳ δυνήσωμαι.

Ἀύσιν τῶν ἀλύτων συμφορῶν, τῶν ἀπηνῶς συνεχόντων τοὺς δούλους σου, δώρησαι πρεσβεΐαις σου, ταῖς πρὸς Χριστόν, καὶ γαληνῶς ἀξιώσον, διαπλέειν βίου, ἡμᾶς Θαδδαῖε τὸ πέλαγος.

Δόξα.

Ἀέλνται ὁ ἔμψυχος ναός, τοῦ σώματός σου τῷ πάθει φιλόανθρωπε· τοῦτον δὲ τριήμερος, ἐξαναστάς, θεοπρεπῶς ἀνήγειρας· ὃν ἐγηγερμένον, Θαδδαῖος κόσμῳ ἐκήρυξε.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ἀνασσα ἐκ πάσης ἀπειλῆς, τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν γένος διάσωσον· σὲ γὰρ μόνην ἔχομεν, καταφυγὴν, καὶ στρατηγὸν ὑπέρομαχον, τὰς τῶν ἐναντίων, βουλάς εἰς τέλος σκεδάζουσαν.

Καταβασία.

Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ, ἡ ἱερά καὶ εὐκλεῆς Παρθένε μνήμη σου, πάντας >> συνηγάγετο, πρὸς εὐφροσύνην τοὺς πιστοὺς, ἑξαρχούσης Μαριάμ, μετὰ χορῶν >> καὶ τυμπάνων τῷ σῶ, ἄδοντας μονογενεῖ, ἐνδόξως ὅτι δεδόξασται.

Ῥδὴ γ'.

Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ Εἰρμός.

Ηδημιουργική, καὶ συνεκτική τῶν ἀπάντων, Θεοῦ Σοφία καὶ Δύναμις, ἀκλινῆ ἀκράδαντον, τὴν Ἐκκλησίαν στήριξον Χριστέ· μόνος γὰρ εἶ ἅγιος, ὁ ἐν ἀγίοις ἀναπαυόμενος.

Πανακὰ σε θνητὴν, ἀλλ' ὑπερφυῶς καὶ Μητέρα, Θεοῦ εἰδότες πανάμωμε, οἱ κλεινοὶ Ἀπόστολοι, πεφρικύαις ἤπτοντο χερσί, δόξῃ ἀπαστράπτουσας, ὡς θεοδόχον σκῆνος θεώμενοι.

Υπέφθασε χερσί, ταῖς ὑβριστικαῖς τοῦ αὐθάδους, τομῆν ἡ δίκη ἐπάξασα, τοῦ Θεοῦ φυλάξαντος, τὸ σέβας τῇ ἐμψύχῳ κιβωτῷ, δόξῃ τῆς Θεότητος, ἐν ἣ ὁ Λόγος σὰρξ ἐχρημάτισε.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὁ μόνος εἰδώς.

Δυνάμει Χριστοῦ τὴν βδελυράν, λατρείαν οἱ Ἀπόστολοι, τῶν πονηρῶν εἰδώλων κατέπαυσαν, τὴν οἰκουμένην τε πρὸς ἐπίγνωσιν, τῆς Τριάδος ἤγαγον· ὧν δικαίως σήμερον, προεξάρχει Θαδδαῖος ὁ ἔνδοξος.

Δέον τὴν ἄνομον ἰσχύν, αἰρέσεων τὸν κλυδωνά, Ἀγαρηνῶν, Θαδδαῖε, τὴν ἔπαρσιν, ἐπαπειλούντων τὴν θείαν ποιμνὴν σου, παντελῶς διάλυσον, παναλκεῖ πρεσβεία σου, ὡς ἰστοὺς ἀραχνεῖους Ἀπόστολε.

Δόξα.

Ωπάλαί τοὺς πόδας μαθητῶν, νηπτῆριό Διδάσκαλος, τὰ ταπεινὰ φρονεῖν ἐντελλόμενος, διακονεῖν τε ἀλλήλοις ἐνίψεν, οὕτως ὁ Ἀπόστολος, πάντων ἐχρημάτισε, ταπεινὸς διὰ βίου διάκονος.

Δ Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**
Θαρσείτω ὁ νέος Ἰσραὴλ, ὡς τεῖχος ἀπροσμάχητον, καὶ ἀσφαλὲς πλουτῶν καταφύγιον, τὴν ἀπειράνδρως Χριστὸν κυήσασαν· σκέπει γὰρ ἐκάστοτε, ἀνυστάκτῳ ὄμματι, τοὺς αὐτὴν Θεοτόκον δοξάζοντας.

Καταβασία.

Ηδημιουργική, καὶ συνεκτική τῶν ἀπάντων, Θεοῦ Σοφία καὶ Δύναμις, ἀκλινῆ ἀκράδαντον, τὴν Ἐκκλησίαν στήριξον Χριστέ· μόνος γὰρ εἶ ἅγιος, ὁ ἐν ἀγίοις ἀναπαυόμενος.

Ἀναγινώσκεται τὸ κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ ὁ οἶκος.

Κοντάκιον. Αὐτόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον, καὶ προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα, τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν· ὡς γὰρ ζωῆς μητέρα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν, ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον.

Ὁ οἶκος.

Τὸν σπῆτόν μου τὰς φρένας Σωτήρ μου· τὸ γὰρ τεῖχος τοῦ κόσμου ἀνυμνήσαι τολμῶ, τὴν Ἄχραντον μητέρα σου· ἐν πύργω ῥημάτων ἐνίσχυσόν με, καὶ ἐν βάρεσιν ἐννοιῶν ὀχύρωσόν με· σὺ γὰρ βοᾷς τῶν αἰτούντων πιστῶς τὰς αἰτήσεις πληροῦν. Σὺ οὖν μοι δώρησαι γλῶτταν, προφοράν, καὶ λογισμὸν ἀκαταίσχυντον· πᾶσα γὰρ δόσις ἐλλάμψεως παρὰ σοῦ καταπέμπεται φωταγωγέ, ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον.

Καὶ ψάλλομεν καθίσματα μεσῶδια·

Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν πολυκάματον, Χριστοῦ Ἀπόστολον, τὸν ἑξαγγείλαντα, τὸ εὐαγγέλιον, εἰς σωτηρίαν τῶν πιστῶν, ὑμνήσωμεν κραυγάζοντες· Ῥῦσαι τοὺς οἰκέτας σου, ὦ Θαδδαῖε πρεσβείαις σου, ἀπὸ πάσης θλίψεως, καὶ παγίδος τοῦ δράκοντος, τῇ σῇ γὰρ κραταιᾷ προστασίᾳ, σκέπεις ἀεὶ τοὺς σὲ τιμῶντας.
Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. **Τῆς Ἑορτῆς.**

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Αναβόησον Δαυΐδ, τίς ἢ παροῦσα Ἑορτή; Ἦν ἀνύμνησα φησίν, ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ψαλμῶν, ὡς θυγατέρα θεόπαιδα καὶ Παρθένον· μετέστησεν αὐτήν, πρὸς τὰς ἐκείθεν μονάς, Χριστὸς ὁ ἐξ αὐτῆς, ἄνευ σπορᾶς γεννηθεὶς· καὶ διὰ τοῦτο χαίρουσι, μητέρες καὶ θυγατέρες καὶ νύμφαι Χριστοῦ, βοῶσαι· Χαίρει, ἢ μεταστᾶσα πρὸς τὰ ἄνω βασιλεία.

Ῥδὴ δ΄.

Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ Εἰρμός.

Ρήσεις προφητῶν καὶ αἰνίγματα, τὴν σάρκωσιν ὑπέφηναν, τὴν ἐκ Παρθένου σου Χριστέ, φέγγος ἀστραπῆς σου, >> εἰς φῶς ἐθνῶν ἐξελεύσεσθαι, καὶ φωνεῖ >> σοι ἄβυσσος, ἐν ἀγαλλιάσει· Τῆ δυνάμει >> σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ἰδετε λαοὶ καὶ θαυμάσατε· τὸ ὄρος γὰρ τὸ ἅγιον, καὶ ἐμφανέστατον Θεοῦ, τῶν ἐπουρανίων βουνῶν, ἐφ' ὑπερθεν αἴρεται, οὐρανὸς ἐπίγειος, ἐν ἐπουρανίῳ, καὶ ἀφθάρτω χθονὶ οἰκισζόμενος.

Ζωῆς αἰδίου καὶ κρείττονος, ὁ θάνατός σου γέγονε, διαβατήριον Ἀγνή, ἐκ τῆς ἐπικήρου πρὸς θεῖαν ὄντως καὶ ἄρῶνυστον, μεθιστῶν σε Ἀχραντε, ἐν ἀγαλλιάσει, τὸν Υἱὸν καθορᾶν σου καὶ Κύριον.

Επήρθησαν πύλαι οὐράνιαι, καὶ Ἄγγελοι ἀνύμνησαν, καὶ ὑπεδέξατο Χριστός, τὸ τῆς παρθενίας αὐτοῦ, μητρῶν κειμήλιον. Χερουβὶμ ὑπεῖξέ σοι, ἐν ἀγαλλιάσει, Σεραφεὶμ δὲ δοξάζει σε χαίροντα.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὅρος σε τῆ χάριτι.

Αλας ἀπεκάλεσε, τῆς γῆς ὁ Διδάσκαλος, κόσμου τε φῶς τὴν ἱεράν τῶν μαθητῶν συναγωγὴν· ἐν σοὶ δὲ Ἀπόστολε, προφητικῶς κατανοοῦντες πληρούμενον, Χριστοῦ τὸν λόγον λαμπρῶς σε γεραίρομεν.

εὔτε ἢ φιλέορτος, ὁμήγουρις σήμερον, τοῦ Ἀποστόλου τὴν φαιδρᾶν, πανηγυρίσασθ' ἑορτὴν, κοινὸν σὺν ταῖς τάξεσι, τῶν νοερῶν καὶ ἀσωμάτων δυνάμεων, συστησαμένη χορὸν μυριάριθμον.

Δόξα.

Δάκρυσι προσπίπτομεν, ποσὶ σου Ἀπόστολε, τῶν νοσημάτων οἱ δειναῖς, περιπεσόντες συμφοραῖς, τὴν λύσιν αἰτούμενοι· ὡς ἰατρὸς γὰρ ἀναργύρως τοῖς χρήζουσι, ῥῶσιν παρέχεις ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αἶνον χαριστήριον, πιστοὶ προσενέγκωμεν, τῆ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μητρί, ἀναβοῶντες ἐκτενῶς· Ὡς πάλοι διέσωσας, βαρβαρικῆς ἐξ ἀπειλῆς καὶ νῦν λύτρωσαι, λαὸν ἀφρόνως Θεὸν παροργίζοντα.

Καταβασία.

Ρήσεις προφητῶν καὶ αἰνίγματα, τὴν σάρκωσιν ὑπέφηναν, τὴν ἐκ Παρθένου σου Χριστέ, φέγγος ἀστραπῆς σου, >> εἰς φῶς ἐθνῶν ἐξελεύσεσθαι, καὶ φωνεῖ >> σοι ἄβυσσος, ἐν ἀγαλλιάσει· Τῆ δυνάμει >> σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ῥδὴ ε΄.

Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ Εἰρμός.

Τὸ θεῖον καὶ ἄρρητον κάλλος, τῶν ἀρετῶν σου Χριστέ διηγῆσομαι· ἐξ αἰδίου

>> ου γὰρ δόξης συναΐδιον, καὶ ἐνυπόστατον λάμπας ἀπαύγασμα, παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, σωματωθεὶς ἀνέτειλας ἥλιος.

Ως ἐπὶ νεφέλης Παρθένε, τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος ὀχούμενος, πρὸς τὴν Σιών ἐκ περάτων λειτουργῆσαί σοι, τῆ νεφέλη τῆ κούφη ἠθροίζετο, ἀφ' ἧς ὁ Ὑψιστος Θεός, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, δικαιοσύνης ἔλαμψεν ἥλιος.

Σαλπύγων θεόληπτοι γλῶσσαι, τῶν θεολόγων ἀνδρῶν εὐηχέστερον, τῆ Θεοτόκῳ ἐβόων τὸν ἐξόδιον, ἐνηχοῦμεναι ὑμνον τῷ Πνεύματι· χαίροις ἀκήρατε πηγῆ,

τῆς τοῦ Θεοῦ ζωαρχικῆς, καὶ σωτηρίου πάντων σαρκώσεως.

Τοῦ Αποστόλου. Ὁ φωτίσας τῆ ἑλλάμψει.

Παύσης παραβάντα, τὴν σὴν ἐντολὴν τὸν Ἀδάμ, ἐκουσίως σου τὰς χεῖρας, σταυρῷ διεπέτασας· οὐ τὸν θεῖον τύπον προσκυνεῖν, Ἰούδας ὁ Θαδδαῖος, τὴν οἰκουμένην ἐδίδαξε.

Εκπεράτων συναχθεῖσα, ἡ τῶν μαθητῶν δωδεκάς, τὴν ἐτήσιον Θαδδαίου, πανήγυριν σήμερον, γηθοσύνως ἄσματος τιμᾶ, ὁμοῦ σὺν τοῖς μαρτύρων, καὶ τῶν ὁσίων στρατεύμασι.

Δόξα.

Σταγμοῖς ὡς ὁ τελώνης, λαβεῖν ἐξαιτούμαι Χριστέ, τὴν τελείαν τῶν πολλῶν μου, πταισμάτων συγχώρησιν· ἦν καὶ πᾶσι δώρησαι τοῦ σοῦ, πρεσβείαις Ἀποστόλου, τοῖς ὀρθοδόξως ὑμνοῦσί σε.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Κεῖρας ὑψωσον Παρθένε, τὸ τοῦ φιλοχριστοῦ στρατοῦ, τὸν δὲ φόβον τοῦ λαοῦ σου, εἰς ῥώμην μετάβαλε· ὅτι πάντας Δέσποινα τῆ σῆ, βεβαία ἀντιλήψει, τοὺς ἐναντίους τροπούμεθα.

Καταβασία.

Τὸ θεῖον καὶ ἄρρητον κάλλος, τῶν ἀρετῶν σου Χριστέ διηγῆσομαι· ἐξ αἰδίου >> οὐ γὰρ δόξης συναΐδιον, καὶ ἐνυπόστατον λάμπας ἀπαύγασμα, παρθενικῆς >> ἀπὸ γαστροῦ, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, >> σωματωθεὶς ἀνέτειλας ἥλιος.

ᾠδὴ σ'.

Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ Εἰσμός.

Αλιον ποντογενές, κητῶν ἐντόσθιον πύρ, τῆς τριημέρου ταφῆς σου τί προ>> εἰκόνισμα, οὐ Ἰωνᾶς ὑποφῆτης ἀναδέ>> δεικται· σεσωσμένος γὰρ ὡς καὶ προῦ>> πέπωτο, ἀσινῆς ἐβόα· Θύσω σοι μετὰ >> φωνῆς αἰνέσεως, Κύριε.

Νεμεῖ σοι τὰ ὑπὲρ φύσιν, Ἄναξ ὁ πάντων Θεός· ἐν γὰρ τῷ τίκτειν, Παρθέ-

νον ὡσπερ ἐφύλαξεν, οὕτως ἐν τάφῳ τὸ σῶμα διετήρησεν, ἀδιάφθορον, καὶ συνέδοξασε, θεία μεταστάσει, γέρα σοι ὡσπερ Υἱὸς Μητρὶ χαριζόμενος.

Οὕτως σε ὡς φαεινὴν λυχνίαν, ἀῦλου πυρός, θυμιατηρίον θεῖου χρύσειον ἄνθρακος, ἐν τοῖς Ἁγίων Ἁγίοις κατεσκήνωσε, στάμνον ῥάβδον τε πλάκα θεόγρα-φον, κιβωτὸν ἁγίαν, τράπεζαν Ἄρτου ζωῆς, Παρθένε ὁ τόκος σου.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Εὕπνον τὸν μαργαρίτην ὁ Ἀπόστολος, τὸν ὄντως πολυτίμητον, θησαυρόν τε τὸν κρυπτόμενον ἐν γῆ, χαίρων τὰ γεῶδη εἰς ἀπόκτησιν, τῆς οὐρανοῦ βασιλείας, ἅπαντα πέπρακε.

Προσέλθωμεν λαοὶ πρὸς συνεστίασιν, τῷ ὑπερώῳ σήμερον, ἀνακράσει τε κτησώμεθα Χριστόν, φόβῳ σὺν Θαδδαίῳ καὶ τοῖς ἔνδεκα, σῶμα δεχόμενοι τὸ θεῖον, καὶ αἷμα τίμιον.

Δόξα.

Εκ πάσης τὸ Ἑλλήνων γένος φύλαττε, Θαδδαῖε ἐπιθέτως, μετανοίας τε πα-ράσχου δαψιλῶς, χάριν τῷ λαῷ σου εἰς δι-ὀρθωσιν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις ὀρθοδόξων, θεῖον ὀχύρωμα.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Δυναμει τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος Ἄχραν-τε, τῶν νόμων δίχα φύσεως, τοὺς κηρύττοντας μητέρα σε Θεοῦ, σῶζε ἐκ παντοίας περιστάσεως, τῷ σῷ Υἱῷ εἰς ἰκεσί-αν, χεῖρας ἐκτείνουσα.

Καταβασία.

Αλιον ποντογενές, κητῶν ἐντόσθιον πύρ, τῆς τριημέρου ταφῆς σου τί προ>> εἰκόνισμα, οὐ Ἰωνᾶς ὑποφῆτης ἀναδέ>> δεικται· σεσωσμένος γὰρ ὡς καὶ προῦ>> πέπωτο, ἀσινῆς ἐβόα· Θύσω σοι μετὰ >> φωνῆς αἰνέσεως, Κύριε.

Ἀναγινώσκεται τὸ κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος τοῦ Ἀποστόλου, εἶτα δὲ τὸ συναξάριον τῆς ἡμέρας.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου

Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῶ. Ἦχος πλ. δ΄.

Τῆς δωδεκάδος οἱ πιστοὶ δεῦτε τιμήσωμεν, τῶν Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ ὡς προεξάρχοντα, ὕμνοις σήμερον Ἰούδαν τὸν Ἰακώβου· ὃν κατέχοντες προστάτην καὶ ὑπέρμαχον, ἐκβοήσωμεν· Θαδδαῖε, ποιίμνην φύλαττε, τὴν γεραίρουσαν ἐγκωμίους τὴν μνήμην σου.

Ὁ οἶκος·

Ἀγγελος ἀνεδείχθης, ὧ Ἰούδα Θαδδαῖε, εἰς τὴν ὑπ' οὐρανὸν ἐξαγγελίας, τοῦ Δεσπότη τοῦ σωτήριον λόγον· ὃν ἐπεκύρωσας ὑπερφυέσι σημείοις, ἰώμενος τῶν ἀνθρώπων τὰς νόσους, δαιμόνων τε ἐπιρρείας λυτρούμενος· διὸ καὶ ἡμεῖς, οἱ προστάτην σε ἔχοντες, τὴν σὴν ἀρωγὴν ἐξαιτούμεθα, γεραίροντες ἐγκωμίους τὴν μνήμην σου.

Τὸ συναξάριον·

Τῆ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰούδα τοῦ Θαδδαίου.

στίχοι·

Θαδδαῖε! ποῖον ἄλλο σοι πλέξω στέφος,
Ἦ αὐτόπτην λέγειν σε, καὶ μύστην Λόγου;
Εἰκάδι πρώτη Θαδδαῖος βιότιο ἀπέπτη.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τῆς Ἁγίας μάρτυρος Βάσσης, καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς Θεογνίου, Ἀγαπίου καὶ Πιστοῦ.

στίχοι·

Μητρὸς μιᾶς κάλλιστα παιδιά τρία,
Σὺν μητρὶ Βάσση πρὸς τομὴν ψυχὴ μία.
Βάσσαν σὺν τοκέεσι
τάμε ξίφος εἰκάδι πρώτη.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς· ἀμήν.

Ἦδὴ ζ΄.

Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ Εἰρμός.

Ἰταμῶ θυμῶ τε καὶ πυρί, θεῖος ἔρως ἀντιπαττόμενος, τὸ μὲν πῦρ ἐδρόσιζε, τῶ
>> θυμῶ δὲ ἐγέλα, θεοπνεύστῳ λογικῇ, τῇ
>> τῶν ὀσίων τριφθόγγῳ λύρα ἀντιφθεγ-
>> γόμενος, μουσικοῖς ὀργάνοις ἐν μέσῳ

>> φλογός· Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων

>> καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτεύκτους πλάκας Μωϋσῆς, γεγραμμένας τῷ Θεῷ Πνεύματι, ἐν θυμῶ συνέτριψεν· ἀλλ' ὁ τούτου Δεσπότης, τὴν τεκοῦσαν ἀσινῇ, τοῖς οὐρανίοις φυλάξας δόμοις, νῦν εἰσφίκισατο. Σὺν αὐτῇ σκιρτῶντες βοῶμεν Χριστῶ· Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν κυμβάλοις χεῖλεσιν ἀγνοῖς, μουσικῇ τε καρδίας φόρμιγγι, ἐν εὐήχῳ σάλπιγγι, ὑψηλῆς διανοίας, τῆς Παρθένου καὶ ἀγνῆς, ἐν τῇ εὐσήμῳ κλητῇ ἡμέρᾳ τῆς Μεταστάσεως, πρακτικαῖς κροτοῦντες βοῶμεν χερσίν· Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ θεόφρων ἠθροισται λαός· τῆς γὰρ δόξης Θεοῦ τὸ σκῆνωμα, ἐν Σιών μεθίσταται πρὸς οὐράνιον δόμον, ἔνθα ἦχος καθαρὸς ἑορταζόντων, φωνὴ ἀφράστου ἀγαλλιᾶσεως, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ βοώντων Χριστῶ· Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ἀποστόλου. Σὲ νοητήν.

Ἐκ τῶν βροτῶν, τὴν δαιμόνων δύναμιν, πόρρω ἐλαύνειν ἀδελφοί, χάριν πρὸς Χριστοῦ εἰληφώς, πάντας ὁ Απόστολος, ἄλγεα τοὺς πάσχοντα, ἐκ τῶν δαιμόνων ἐρρύσατο, πάλαι καὶ νῦν τοῖς νοσοῦσι, τὴν κάθαρσιν δωρούμενος.

Ὁ ἰτὴν σεπτὴν, ἑορτὴν σου ἄγοντες, τῆς ἀτεκνίας τὸν δεινόν, ταῖς εὐχαῖς σου λῦσαι δεσμόν, σήμερον Ἀπόστολε, πίστει δυσωποῦμέν σε, τὰς στειρευούσας πρεσβείαις σου, εὐφραينوμένας ἐν τέκνοις, μητέρας ἀναδειξαί τε.

Δόξα.

Μέγιστον τὸ εὐσεβείας ἔφησε, Παῦλος μυστήριόν ἐστι· ὡφθη ὁ Θεὸς ἐν σαρκί, ἵνα τὴν φθαρεῖσάν μου, φύσιν ὡς φιλόανθρωπος, ἐκ τοῦ θανάτου λυτρώσεται, ὃν ὁ Ἰούδας Λεββαῖος, Θεάνθρωπον ἐκήρυξε.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Εκ χαλεποῦ, θαλαττίου κλύδωνος, καὶ ναυαγίου πονηροῦ, τὸν πιστόν σου ῥῦσαι λαόν, τὸν ὑπὸ τὴν σκέπην σου, πάντοτε προσφεύγοντα, πρὸς ἀσφαλῆ τε κατεύθυνον, ἑλληνικῆς Κόρη ὄρμον, νεὼς τὸν πλοῦν καὶ εὐδιον.

Καταβασία.

Ιταμῶ θυμῶ τε καὶ πυρί, θεῖος ἔρως ἀντιπατόμενος, τὸ μὲν πῦρ ἐδρόσιζε, τῷ
>> θυμῷ δὲ ἐγάλα, θεοπνεύστῳ λογικῇ, τῇ
>> τῶν ὁσίων τριφθόγγῳ λύρα ἀντιφθεγγόμενος,
>> μουσικοῖς ὄργάνοις ἐν μέσῳ φλογός· Ὀδεδοξασμένος, τῶν Πατέρων
>> καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η΄. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ Εἰρμός.

Φλόγα δροσίζουσαν Ὅσιους, δυσσεβεῖς δὲ καταφλέγουσαν, ἄγγελος Θεοῦ ὁ
>> πανσθενής, ἔδειξε παισί· ζωαρχικὴν δὲ πηγὴν
>> εἰργάσατο τὴν Θεοτόκον, φθορὰν θανάτου,
>> καὶ ζωὴν βλυστάνουσαν τοῖς μέλπουσι· Τὸν Δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν,
>> οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρήμασιν εἶχοντο τῆς θείας, κιβωτοῦ τοῦ ἁγιάσματος, πᾶσα ἡ πληθὺς τῶν θεολόγων ἐν τῇ Σιών. Ποῦ νῦν ἀπαίρεις σκηνὴν κραυγάζοντες, Θεοῦ τοῦ ζῶντος; Μὴ δαλίπης ἐποπτεύουσα, τοὺς πίστει μέλποντας· Τὸν Δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οπως ὑψώσασα τὰς χεῖρας, ἐκδημοῦσα ἡ πανάμωμος, χεῖρας τὰς Θεὸν ἠγκαλισμένας, σωματικῶς ἐν παρρησίᾳ, ὡς Μήτηρ ἔφησε πρὸς τὸν τεχθέντα· Οὐς μοι ἐκτήσω, εἰς αἰῶνας φύλαττε βοῶντάς σοι· Τὸν Δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ἐν καμίνῳ.

Ηεοπνεύστῳ λόγῳ τοῖς λαοῖς, Θαδδαῖος καταγγέλλων, σημείοις ἐπικυρῶν τε, τὴν ἀνάστασιν Χριστοῦ, βοᾶν αὐτοὺς ἔ-

πεισεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αναξίους χεῖλεσι πιστοῖ, Ἰούδαν Ἰακώβου, ὡς ἓνα τῆς δωδεκάδος, ἐτησίους ἐν ᾠδαῖς, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα τὸν Κύριον.

Μυστικῇ τραπέζῃ ἀδελφοί, ὁμοῦ σὺν τοῖς ἀξίοις, πρεσβείαις τοῦ Ἀποστόλου, παρρησία καὶ ἡμεῖς, προσέλθωμεν ψάλλοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ικεσίας δέχου τῶν πιστῶς, τιμώντων σε Παρθένε, ἐκ πάσης ἐπιβουλῆς τε, τὸν λαόν σου ἀσινῆ, συντήρησον κράζοντα· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Φλόγα δροσίζουσαν Ὅσιους, δυσσεβεῖς δὲ καταφλέγουσαν, ἄγγελος Θεοῦ ὁ
>> πανσθενής, ἔδειξε παισί· ζωαρχικὴν δὲ πηγὴν
>> εἰργάσατο τὴν Θεοτόκον, φθορὰν θανάτου,
>> καὶ ζωὴν βλυστάνουσαν τοῖς μέλπουσι· Τὸν Δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν,
>> οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ΄.

Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ Εἰρμός.

Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι, ἐν σοὶ Παρθένε ἄχραντε· παρθενεύει γὰρ τόκος, καὶ ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος. Ἡ μετὰ τόκον Παρθένος, καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, σῶζοις ἀεὶ, Θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν σου.

Εξίσταντο Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐν τῇ Σιών σκοπούμεναι, τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, γυναικειάν ψυχὴν χειριζόμενον· τῇ γὰρ ἀχράντως τεκούση, υἱοπρεπῶς προσεφώνει· Δεῦρο Σεμνή, τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ συνδοξάσθητι.

Συνέστειλε χορὸς τῶν Ἀποστόλων, τὸ θεοδόχον σῶμά σου, μετὰ δέους ὁρῶντες, καὶ φωνῇ λιγυρᾷ προσφθεγγόμενοι· Εἰς οὐρανίους θαλάμους, πρὸς τὸν Υἱὸν ἐκφοιτῶσα, σῴζοις αἰεὶ, Θεοτόκε τὴν κληρονομίαν σου.

Τοῦ Ἀποστόλου. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Χάριτος Χριστοῦ δεόμεθα, τὰς εὐσεβῶν καρδίας ἔμπλησον σήμερον, ἡμῶν τε τὸν νοῦν, εἰς οὐρανοὺς συνανύψωσον, ἵνα πάντες Λεββαῖε δοξάσωμεν, ὡς θερμόν σε προστάτην, καὶ ἐν κινδύνοις ἀντιλήπτορα.

Ἀρρηκτόν σε τεῖχος ἔχοντες, καὶ ἀσφαλῆς Θαδδαῖε πάντες ὀχύρωμα, τῇ σῇ ἀρωγῇ, ἐν συμφοραῖς καταφεύγομεν, καὶ εὐχαῖς σου κινδύνων λυτρούμεθα· ὅθεν γένος Ἑλλήνων, χρεωστικῶς ἄγει τὴν μνήμην σου.

Δόξα.

Ἦθελον ὁ τάλας σήμερον, τὴν ἱεράν σου μνήμην ὕμνοις Ἀπόστολε, δοξάσαι διό, τὴν πενιχρὰν ταύτην αἴνεσιν, τῷ σῷ πόθῳ σφοδρῶς συνεχόμενος, ἦνεγκα ἦν Θαδδαῖε, ὡς χήρας πρόδοξαι τὸ δίλεπτον.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Λέλυται φθορᾶς ἢ πρόξενος, τῷ ἀνθρώπῳ· Πίνω γένει λύπη τῷ τόκῳ σου· ὁ γὰρ τοῦ Πατρός, ἐκ τῶν ἀγνῶν σου προσέλαβε, Θεοτόκε αἱμάτων τὸν ἀνθρώπον, Λόγος εἰς σωτηρίαν, τῆς πεπτωκυίας ἡμῶν φύσεως.

Καταβασία.

Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι, ἐν σοὶ Παρθένε ἄχραντε· παρθενεὺει γὰρ
>> τόκος, καὶ ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος. Ἦ μετὰ τόκον Παρθένος, καὶ μετὰ

>> θάνατον ζῶσα, σῴζοις αἰεὶ, Θεοτόκε, τὴν
>> κληρονομίαν σου.

Περατωθέντων τῶν κανόνων ψάλλονται τὰ ἑξαποστειλάρια.

Τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος γ´. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερωῷ.

Τὴν εὐσημον, ὦ ἀδελφοί, ἐορτὴν δεῦτε πάντες, φαιδρῶς πανηγυρίσωμεν, τοῦ κλεινοῦ Ἀποστόλου, Ἰούδα τοῦ καὶ Θαδδαίου, θάρσους θεοῦ ἕνεκεν, δικαίως ἐπικληθέντος· χάριν νέμει γὰρ ἡμῖν, οὐρανόθεν δαψιλῶς, ἐξ ἀκενώτων ταμείων.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος γ´. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, συναθροισθεὶς ἐν νεφέλαις, ἀξιοχρέως κηδεύει, τὴν τοῦ Κυρίου μητέρα, παρόντος καὶ τοῦ Σωτῆρος, σὺν μυριάσιν Ἀγγέλων.

Εἰς τοὺς αἶνους· ἰστῶμεν στίχους δ´ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος α´. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Θαδδαῖε Ἀπόστολε Χριστῷ, παρρησίᾳ ἔφησας, ἐν ὑπερώῳ καθήμενος, ποτέ· Τί γέγονεν, ἡμῖν ὅτι μέλλεις, ἐμφανίζεις, Κύριε, οὐχὶ δὲ Σεαυτὸν κόσμῳ λέξον μοι; ἡμῖν πιστούμενος, τὴν μεγίστην οἰκειότητα, καὶ ἀγάπην, πρὸς Αὐτὸν ἦν κέκτησαι.

Επέστη ἡμῖν ἡ φωταυγῆς, τοῦ Θαδδαίου σήμερον, ὡς εὐφροσύνης ἀνάπλεως, καὶ πλήρης χάριτος, ἀδελφοί ἡμέρα· δεῦτε οὖν ὑμνήσωμεν, τὸν ἑνδοξον Κυρίου Ἀπόστολον, αὐτῷ κραυγάζοντες· Ὁρθόδοξων τὴν ἀμώμητον, ῥῦσαι πίστιν, πληγῆς τῶν αἱρέσεων.

Σαγήνη τοῦ Πνεύματος ψυχᾶς, ἀβιάστως εἴλκυσας, τῆς παραλόγου λυτρούμενος, Θαδδαῖε κράτιστε, τῶν εἰδώλων πλάνης, καὶ πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν, Χριστοῦ τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ ἡμῶν, πανσόφως ἴθυνας, ἀλιεὺς ὡς προανήγγειλεν, ὁ Δεσπότης, ἀνθρώπων γενόμενος.

Ἡ θεία πληθὺς τῶν προφητῶν, τῶν μαρτύρων σύλλογος, δῆμος ὁσίων πατέρων τε, ἀγγέλων τάγματα, διδασκάλων τάξεις, καὶ δικαίων ὄμιλος, ὁμοῦ σὺν Ἀποστόλοις γεραίρουσιν, ἐνθέοις ἄσμασι, τὴν Θαδδαίου μνήμην σήμερον, τὴν ἁγίαν, καὶ πάντη χαρμόσυνον.

Δόξα. **Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. δ'.**

Αὐγὴν τῆς θεότητος αὐτοῦ ἀμυδρὰν ἐπιδειξάμενοι βουλόμενοι, ἐξουσίαν ὁ τῆς Δόξης Κύριος τοῦ πατεῖν ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ τοῖς ἰδίοις μαθηταῖς ἐδωρήσατο· ἢ χρησάμενοι, χαρᾶς τε πλησθέντες ἠπόρουν ὀρώντες τὰς ἐναντίας δυνάμεις τῷ ὀνόματι Χριστοῦ ὑποτάσσασθαι. Πλὴν ἐν τούτῳ μὴ χαίρετε, ὁ Σωτὴρ ἀπεκρίνατο, ἀλλ' ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐν βίβλῳ ζωῆς ἀπεγράφησαν. Ἄλλ', ὦ Θαδδαῖε Ἀπόστολε, ταῖς σαῖς θεοδέκτοις πρεσβείαις ἐν αὐτῇ συναπόγραφῳ, τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε.

Καὶ νῦν. **Τῆς Ἑορτῆς.**

Ἦχος πλ. α'. Θεοφάνους.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε καὶ χορείαν στησώμεθα, δεῦτε καταστέψωμεν ἄσμασι τὴν Ἐκκλησίαν τῇ καταπαύσει τῆς Κιβωτοῦ τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ. Σήμερον γὰρ οὐρανὸς ἐφαπλοῖ τοὺς κόλπους, δεχόμενος τὴν τετοκυῖαν τὸν ἐν πᾶσι μὴ χωρούμενον, καὶ ἡ γῆ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς ἀποδίδουσα, τὴν εὐλογίαν στολίζεται καὶ εὐπρέπειαν. Ἄγγελοι χοροστατοῦσι σὺν Ἀποστόλοις, περιδεῶς ἐνατενίζοντες, ἐκ ζωῆς εἰς ζωὴν μεθισταμένης, τῆς τεκούσης τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς. Πάντες προσκυνήσωμεν αὐτὴν δεόμενοι· Συγγενοῦς οἰκειότητος μὴ ἐπιλάθη Δέσποινα, τῶν πιστῶς ἐορταζόντων, τὴν παναγίαν σου Κοίμησιν.

Δοξολογία μεγάλη,

καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῇ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΙ

Ψάλλονται τὰ τυπικά· ἐν δὲ τοῖς μακαρισμοῖς ἰστώμεν στίχους ἢ καὶ ψάλλομεν τὴν στίχον τῶν δύο κανόνων τοῦ ὀρθρου εἰς δ'.

Ἀπολυτικά· τοῦ Ἀποστόλου, τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ναοῦ. Κοντάκια· τοῦ Ἀποστόλου καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀποστολικὸν καὶ εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα λέγεται διπλοῦν, ἦτοι τὰ τῆς τυχούσης ἡμέρας καὶ τὰ τοῦ Ἀποστόλου (ζήτησιν αὐτὰ εἰς τὰς ἀντιστοίχους περικοπὰς τῆς Ἑορτῆς τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἀνδρέου).

Μετὰ τὸ Ἐξαιρέτως· Ἄξιόν ἐστιν. Κοινωνικόν· *Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ. Ἀλληλούια.*

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΙΟΥΔΑ ΤΟΥ ΘΑΔΔΑΙΟΥ

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Ὁ ἱερεύς·

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ ἀναγνώστης·

Ἀμήν.

Ψαλμὸς ρμβ' (142).

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώπιον σου εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιοθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου· ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος, καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρος σοι. Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε· ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστὸν ποιήσόν μοι τὸ πρῶτον τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἠλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἦρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου. Τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὀδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ· ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου. Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δούλος σου εἰμι.

Καὶ εὐθὺς οἱ χοροί. Ἦχος δ'.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. α'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. β'. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. γ'. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Εἶτα τὰ παρόντα τροπάρια.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῷ ἀντιλήπτορι ἡμῶν καὶ προστάτῃ, οἱ ἀδοκῆτως συσχεθέντες τοῦ βίου, ταῖς συμφοραῖς βοήσωμεν, ἐκ βάθους ψυχῆς· Θλίψεων ἡμᾶς ἐξάγαγε, τῆς καμίνου, Ἀπόστολε, δρόσω τὸν φλογμὸν ἡμῶν, τῆς χάριτος παιάνων. Τὴν σὴν γὰρ μόνην πάντες ἀρωγὴν, σκέπην πλουτοῦμεν, Θαδδαῖε, οἱ δούλοί σου.

Δόξα.

Τὸ ἀπολυτικίον τοῦ ναοῦ ἢ τῆς μονῆς.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε, Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προῖστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσούτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σου· σοὺς γὰρ δούλους σφῆζεις ἀεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ ἀναγνώστης·

Ψαλμὸς ν' (50).

Ελέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου· ἐπὶ

πλεῖον πλῦνόν με ἀπό τῆς ἀνομίας μου, καὶ ἀπό τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα· ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσθησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ πνεύματι ἠγεμονικῶ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι. Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου. Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίξουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Εἶτα ψάλλομεν τὸν κανόνα τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: Σῶσον ἡμᾶς, ὦ Θεοδαΐε, εὐχαῖς σου. *Μιχαήλ.*

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

Υ γρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν αἰγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν. **(δίς)**

Τροπάρια.

Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σ υμφώνως προσπέσωμεν, ἀδελφοί, τοῖς τοῦ Ἀποστόλου, παναχράντοις δεῦτε ποσί· πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, βοῶντες, ἡμῖν παράσχου, Θεοδαΐε, πρεσβείαις σου.

Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ῥ θείας, Ἀπόστολε, ἀρωγῆς, ἧς καὶ γὰρ ὁ τάλας, ἠξιώθην ταῖς σαῖς εὐχαῖς· τῶν γὰρ με ἀλάστορος παγίδων, δίκην στρουθίου πολλάκις διέσωσας.

Δόξα.

Σ υμπάθησον δέομαι τὴν ἐμὴν, ἀσθενεῖαν, Μάκαρ, οἷα ἄμισθος ἰατρός, ἐλέους φαρμάκῳ κατευνάζων, τὰ ἐμπαθῆ τῆς σαρκός μου οἰδήματα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὀ μίχλη καὶ σκότει τοὺς νοερούς, ψυχῆς, Θεοτόκε, καλυπτόμενος ὀφθαλμούς, πρὸς σὲ ἐκ βαθέων ἀνακραζώ· Αἴγλη φωτὸς ἀπροσίτου με φώτισον.

Καὶ πάλιν ὁ Εἰρμός.

Υ γρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν αἰγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὀ ὑρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε. **(δίς)**

Τροπάρια.

Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ν εκρωθεῖς κακουργία, τοῦ φθονεροῦ ὀφειω, καὶ τὴν ἀπαράκλητον φέρων, ἐν τῇ καρδίᾳ μου, αὐτοῦ πικρίαν τρωθεῖς, τοῖς

τούτου δήγμασι κράζω· Ὡ Θαδδαΐε, σῶσόν με, τῇ ἐπισκέψει σου.

Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἡσάλευτος πέτρα, τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως, πάσης τὸ ἀκλόνητον ὄντως, ἐστὶ θεμέλιον, οἰκοδομῆς, ἀδελφοί· ἐν ἡ βοήσωμεν πάντων, τὸν ἡμῶν στερέωσον, οἶκον, Ἀπόστολε.

Δόξα.

Μολυσμῶ τῶν παθῶν μου, τὸ τῆς ψυχῆς ἄρρητον, ὅπερ ἐδεξάμην θεόθεν, κάλλος ἀπόλεσα, σὺ δέ, Ἰούδα, στολήν, ὡσπερ τὸν ἄσωτον πάλαι, ὁ πατήρ τὴν πρώτην με, ἔνδυσον δέομαι.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ἀσινῆ ἐκ παντοίας, τὸν σὸν λαόν, Δέσποινα, τῶν αἵρετιζόντων κακίας, καὶ ἐπιθέσεως, τῶν ἐκ τῆς Ἄγαρ υἱῶν, ὡς συμπαθῆς μήτηρ πάντων, τῶν πιστῶν συντήρησον, πόθῳ δεόμεθα.

Καὶ πάλιν ὁ Εἰρμός.

Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σὺ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε >> φιλάνθρωπε.

Διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου, ὦ Θαδδαΐε, ὅτι πάντες ἐν πειρασμοῖς προστάτην σε ἔχομεν, θερμόν τε ὑπέρομαχον ἐν ἀνάγκαις.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ Ἀπόστολε τοῦ Κυρίου, ἐπὶ τὴν δεινῶς ἀθυμοῦσαν, οἶμοι, καρδίαν μου, ἣν πλήρωσον παρακλήσεως θείας.

Μετὰ δὲ τὴν αἴτησιν τοῦ ἱερέως ψάλλομεν τὸ παρὸν κάθισμα.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ὡς πάλαι πληθύν, ἐκ πλάνης πρὸς εὐσέβειαν, ἀθέων ἐθνῶν, ἐζώγησας τῷ λόγῳ σου, καὶ ἡμῶν, Ἀπόστολε, ἐκ βυθοῦ ἀγνοίας ἀνάγαγε, χαλεπῆς καὶ σκότους τὸν νοῦν, φωτὶ ἀνεσπέρῳ, καταυγάζων αὐτόν.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Εἰσακήκοα, Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ >> ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα. (δίς)

Τροπάρια.

Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Στεναγμοῖς ἱκετεύω σε, τῶν δεινῶν ῥυσθῆναί με περιστάσεων, ἀλαλήτοις, ὦ Ἀπόστολε, θλίψεῶν τε βίου ὁ πανάθλιος.

Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὡς θερμόν ἀντιλήπτορα, καὶ ἐν τοῖς κινδύνοις προστάτην ἄμαχον, σὲ, Θαδδαΐε, μεγαλύνουσα, ἡ μικρά σου ποιμνη νῦν εὐφραίνεται.

Δόξα.

Θεοπνεύστοις ὡς εἴλκυσας, ἔθνη πρὸς εὐσέβειαν, Μάκαρ, λόγοις σου, καὶ ἡμῶν τὸν νοῦν διάνοιξον, τοῦ εὐαγγελίου εἰς ἐπίγνωσιν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ἀπορήσας ὁ δοῦλός σου, πάσης βοηθείας, πρὸς σὲ κατέφυγον· τὴν σὴν σκέπην γὰρ κλονούμενος, μόνην ἔχω, Κόρη, καταφύγιον.

Καὶ πάλιν ὁ Εἰρμός.

Εἰσακήκοα, Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ >> ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί σου, Κύριε, καὶ τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ, >> τὴν σὴν εἰρήνην, παράσχου ἡμῖν, φιλάνθρωπε. (δίς)

Τροπάρια.

Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Δάκρουσι θερμοῖς, τὴν καρδίαν μου καθάρισον, τοῦ ἐπεισάκτου ῥύπου τῶν ἐμπαθῶν, Χριστέ, κηλίδων, Λεββαίου εὐχαῖς ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Δράσασθαι Θεοῦ, τῆς παιδείας πάντες σπεύσωμεν, τῆς σωτηρίου ὅπως πύλη στενῆ, σὺν τῷ Θαδδαίῳ, ζῶν ἄληθῆ κτησώμεθα.

Δόξα.

Αλυσιν δεινῆς, ἀπογνώσεως περικείμεαι, Θεοῦ ἀφρόνως πτύσας τοὺς χαλινούς, ἦν, Ἰακώβου Ἰούδα, εἰς τέλος σύντριψον.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ἰνα σε ἀεὶ, ὀρθοδόξως μακαρίζωμεν, τὰς τῶν ἀθέων, Ἀχραντε, προσβολάς, τῆ πανσθενεῖ σου, πρεσβεία ταχέως σκέδασον.

Καὶ πάλιν ὁ Εἰρμός.

Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί σου Κύριε, καὶ τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ, >> τὴν σὴν εἰρήνην, παράσχου ἡμῖν, φιλάν->> θρωπε.

Ῥδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν δέησιν, ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν, >> ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ >> ἄδη προσήγγισε, καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ >> φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε. (δίς)

Τροπάρια.

Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Εκύκλωσαν, τὰ θαλάσσης κύματα, τὴν δεινῶς ποντιζομένην ψυχὴν μου, καὶ ἐπ' ἐμοί, τῆς ἐσχάτης ἀβύσσου, μέλας ὡς τάφος τὸ φρέαρ ἠνέφκται. Θαδδαῖε, σοὶ ὅθεν βοῶ· Τοῦ πικροῦ με θανάτου διάσωσον.

Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Επάξιον, πῶς ποτε προσάξει σοι, οἱ πτωχοὶ ἂν δυνηθῆμεν αἶνον; ὅτι δεσμών, ἠλευθέρωσας πλάνης, τῶν τε Βελίαρ ὀδόντων ἐξήρπασας, Λεββαῖε, τοὺς τὸ ἱερόν, ἐν δεινοῖς σου φωνήσαντας ὄνομα.

Δόξα.

Υπήνεμον, πρὸς λιμένα ἴθυνον, τῆς ἡμῶν τὸν πλοῦν, Ἰούδα, ὀλκάδος, φθοροποιῦ, ναυαγίου εὐχαῖς σου, τὸ εὐσεβὲς

ἡμῶν γένος λυτρούμενος· νεῶς γὰρ τῆς ἐλληνικῆς, ἀπλανῆ κυβερνήτην σε ἔχομεν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Χαρίτωσον, τὰς καρδίας δέομαι, καὶ χαρᾶς ἀναφαιρέτου, Παρθένε, τῶν εὐσεβῶς, Θεοτόκον σε πίστει, ὁμολογούντων τὰ στόματα πλήρωσον· τῆς χάριτος γὰρ καὶ χαρᾶς, ποταμὸς σὺ ὑπάρχεις ἀκένωτος.

Καὶ πάλιν ὁ Εἰρμός.

Τὴν δέησιν, ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, >> ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ >> ἄδη προσήγγισε, καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ >> φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου, ὦ Θαδδαῖε, ὅτι πάντες ἐν πειρασμοῖς προστάτην σε ἔχομεν, θερμόν τε ὑπέρμαχον ἐν ἀνάγκαις.

Επίβλεψον, ἐν εὐμενεῖα Ἀπόστολε τοῦ Κυρίου, ἐπὶ τὴν δεινῶς ἀθυμοῦσαν, οἴμοι, καρδίαν μου, ἦν πλήρωσον παρακλήσεως θείας.

Μετὰ δὲ τὴν αἴτησιν τοῦ ἱερέως ψάλλομεν τὸ παρὸν κοντάκιον.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ιατρόν σε ἔγνωμεν, τῶν ἀνιάτων, νοσημάτων ὅθεν σοι, ἀναβοῶμεν· Καὶ ἡμῶν, πάσας, Θαδδαῖε, θεράπευσον, τὰς ἀλγηδόνας, ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Εἶτα τὸ α' ἀντίφωνον τῶν ἀναβαθμῶν τοῦ δ' ἤχου.

Εκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον, Σωτὴρ μου.

Οίμισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γὰρ, πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα.

Αγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται, λαμπρύνεται, τῇ Τριαδικῇ μονάδι ἱεροκρυφίως.

Καὶ νῦν.

Α γίω Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρεῖθρα, ἀρδεύοντα, ἅπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Ὁ ἱερεύς·

Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιοθῆναι ἡμᾶς τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου, Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν ἱκετεύσωμεν.

Ὁ χορός·

Κύριε, ἐλέησον. (ἐκ γ')

Ὁ ἱερεύς·

Σοφία· ὀρθοί, ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου. Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ χορός·

Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Ὁ ἱερεύς·

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα. Πρόσχωμεν.

Ὁ χορός·

Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

(Ματθ. θ' 36 - ι' 8. Ζῆτει αὐτὸ εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Συνάξεως τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τῆ Ἀ' Ἰουνίου).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὄχλους ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτῶν, ὅτι ἦσαν ἐκλελυμένοι καὶ ἐρριμμένοι ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα. Τότε λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι· δεῆθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ ὅπως ἐκβάλῃ ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ. Καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων ὥστε ἐκβάλλειν αὐτὰ καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ

πᾶσαν μαλακίαν. Τῶν δὲ δώδεκα ἀποστόλων τὰ ὀνόματά εἰσι ταῦτα· πρῶτος Σίμων ὁ λεγόμενος Πέτρος καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, Φίλιππος καὶ Βαρθολομαῖος, Θωμᾶς καὶ Ματθαῖος ὁ τελώνης, Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ἀλφαίου καὶ Λεββαῖος ὁ ἐπικληθεὶς Θαδδαῖος, Σίμων ὁ Κανανίτης καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης ὁ καὶ παραδοὺς αὐτόν. Τούτους τοὺς δώδεκα ἀπέστειλεν ὁ Ἰησοῦς παραγγείλας αὐτοῖς λέγων· Εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθητε καὶ εἰς πόλιν Σαμαρειτῶν μὴ εἰσέλθητε· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ. Πορευόμενοι δὲ κηρῦσσετε λέγοντες ὅτι ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, λεπροὺς καθαρίζετε, νεκροὺς ἐγείρετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε· δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε.

Ὁ χορός·

Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου πρεσβείαις, ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων. Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός ...

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Βέλεσιν οἱ δαίμονες, πεπτρωμένοι, Θαδδαῖε, τὴν πτωχὴν καρδίαν μου, ἀφειδῶς τοξεύσαντες ἐτραυμάτισαν. Πρὸς δὲ γῆν κείμενος, καὶ αἰμόρρους, οἴμοι, ἐκ βαθέων ἀνακράζω σοι· Μὴ με τὸν δοῦλόν σου, ταῖς αὐτῶν ἐάσης χερσὶν ἀλλά, ἀνάστησον τοῦ πτώματος, τὰς πολλὰς πληγὰς μου ἰώμενος, ὅπως ἐν ῥομφαίᾳ, διστόμῳ τὴν μεγαλαυχον αὐτῶν, καὶ ἐπηρμένην αὐθάδειαν, συντρίψω, Ἀπόστολε.

Ὁ ἱερεύς·

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου ... καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ χορός·

Κύριε, ἐλέησον. (ιβ')

Ὁ ἱερεύς·

Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς...

Καὶ ἀποπληροῦμεν τὰς ψάλας τοῦ κανόνος·

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Οί ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες παῖδες, ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς >> Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατε- >> πάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν πατέρων ἡ- >> μῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. (δίς)

Τροπάρια.

Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Χαρμονῆς τὰς λυθεῖσας, τῶν δεσμῶν ἀτεκνίας, ὡς Ἄννα πάλαι ποτέ, ἐπλήρωσας γυναῖκας, Θαδδαῖε, ὧν τὰ κλειῖθρα, εὐτεκνία διήνοιξας, τὰς τε ὀδύνας αὐτῶν, κατέπαυσας εἰς τέλος.

Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀπαθεία τὸ φέγγος, ἐντολῶν ἐργασία, καὶ μετανοία θερμῆ, εἰσέρχεται τὸ πόρρω, τὸ σκότος τῆς ἀγνοίας, ἀπελαῦνον, Ἀπόστολε, οὗ καὶ ἡμεῖς σαῖς εὐχαῖς, τυχεῖν ἐκδυσωποῦμεν.

Δόξα.

Τλαρόν σε προστάτην, κεκτημένοι, Ἰούδα, ἀγαλλομένῳ ποδί, προστρέχομέν σοι πίστει· Ἐκ πάσης τοῦ βυθίου, ἐλευθέρωσον δράκοντος, ἀναβοῶντες ἡμᾶς, παγίδος ψυχοκτόνου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σαλευθῆναί μου ὄλωσ, ἐμπαγέντες ἰλύι, τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν, οὐ δύνανται οἱ πόδες, τοῦ τρέχειν ἐπὶ τρίβον, πρὸς ζωὴν τὴν ἀπάγουσαν· ἦν ἀκωλύτως, Ἀγνή, ἀξιώσόν με βαίνειν.

Καὶ πάλιν ὁ Εἰρμός.

Οί ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες παῖδες, ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς >> Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατε- >> πάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν πατέρων ἡ- >> μῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν βασιλέα, τῶν οὐρανῶν ὃν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ τῶν ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑ- >> περυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. (δίς)

Τροπάρια.

Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὅπου ἡ χάρις, ἡ δαψιλῶς σοι δοθεῖσα, πρὸς Χριστοῦ ἐπεφάνη, Θαδδαῖε, εἰς φυγὴν δαιμόνων, ἐτράπησαν τὰ σίφιη.

Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὶμνοὶς ἐνθέοις, τὸν ἀρωγὸν κατὰ χρέος, ἀδελφοὶ, δεῦτε πάντες δοξάσαι, καὶ ἡμῶν προστάτην, Ἰούδαν Ἰακώβου.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα τὸν Κύριον.

Μή ταῖς χερσί με, τῶν ἀερίων πνευμάτων, ἐν τῇ ὥρᾳ, Λεββαῖε, ἐάσης, τῆς φρικτῆς ἐξόδου, ψυχῆς ἐκ τῆς σαρκὸς μου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἰάτρευσόν μου, τὰ πολυώδυνα ἄλγη, τῶν Χριστοῦ τε ἐν πέτρα, Παρθένε, στήσον ἐνταλμάτων, τὸ ἄστατον νοός μου.

Καὶ πάλιν ὁ Εἰρμός.

Ἀινοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Τὸν βασιλέα, τῶν οὐρανῶν ὃν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ τῶν ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑ- >> περυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι, Παρθένε ἀγνή, >> σὺν ἀσωμάτοις χορείαις, σὲ μεγαλύνον- >> τες. (δίς)

Τροπάρια.

Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Χειρὸς μου τῆς ἀθλίας, κράτησον, Θαδδαῖε, καὶ πρὸς τὸν πάντων Δεσπότην, Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν ἀπειθῆ με υἱόν σου, Πάτερ, ὀδήγησον.

Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ανάστησόν με κλίνη, Μάκαρ, ἀμελείας, καὶ ῥαθυμίας κακίστης, κειμένῳ δεινῶς, τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, ὅπως ἐργάσωμαι.

Δόξα.

Ἡ μάνδρα σου, Ἰούδα, ὡς ἀξιοθεῖσα, τῶν ὑπὲρ νοῦν δωρεῶν σου, δικαίως βοᾷ· Σὺ μου προστάτης ὑπάρχεις, καὶ μέγα στήριγμα.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Αμπρότερον ἡλίου, τῆς σῆς παρθενίας, τὸ ἀνυπέρβλητον κάλλος, ἐδείχθη, Ἀγνή, τῆς ἀσωμάτων τε δήμων, δόξης ὑπέροτερον.

Καὶ πάλιν ὁ Εἰρμός.

Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι, Παρθένε ἄγνή, >> σὺν ἀσωμάτοις χορείαις, σὲ μεγαλύνοντες.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ Κανόνος ψάλλομεν τὰ Μεγαλυνάρια.

Ἀξιόν ἐστὶν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον, καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ, καὶ ἔνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφὶμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Μεθέορτον.

Γῆθεν μεταστᾶσα πρὸς οὐρανοῦς, δορυφορούμενη, τῶν Ἀγγέλων ταῖς στρατιαῖς, τῆς ἡμῶν πτωχείας, Σεμνή, μὴ ἐπιλάθη, ἀλλ' ἐξ ὕψους πάντα, κόσμον ἐλέησον.

Τοῦ Ἀποστόλου.

Ἐχουσα ἐν κόλποις ὡς θησαυρόν, ἡ μικρά σου ποιμνή, ἀδαπάνητον τὴν σεπτὴν, καὶ χάριτος πλήρη, εἰκόνα σου, Θαδδαῖε, φιλήματι ἀγίῳ, σε κατασπάζεται.

Χαίροις ἀποστόλων ὁ ἀκριβής, ἔνδοξε Λεββαῖε, πολιτείας ὄντως κανών, ὁ τῆς οἰκουμένης, τοῖς πέρασι κηρύξας, εἰς σωτηρίαν κόσμου, τὸ εὐαγγέλιον.

Θλίψεσι παντοίαις καὶ πειρασμοῖς, τοῦ βίου ὁ τάλας, συνεχόμενος πρὸς τὴν σὴν, πάσης ἀπορήσας, ἀνθρώπων βοηθείας, κατέφυγον, Ἰούδα, θεῖαν ἀντίληψιν.

Ὡς θερμὸν προστάτην ἐν συμφοραῖς, ῥύστην ἐν κινδύνοις, ἐν ταῖς νόσοις σε ἰατρόν, οἱ ἀξιοθέντες, Ἀπόστολε, εὐχαῖς σου, μεγίστων δωρημάτων, πόθῳ γεραίρομεν.

Κύνες συνελθόντες ὡσεὶ πολλοί, ἐπὶ τὸν λαόν σου, ὦ Θαδδαῖε, οἱ ἀσεβεῖς, ἀσχετῶ μανία, ἐπέδραμον ὧν παῦσον, στομάτων ἀπυλῶτων, τὸ μέγα φρύαγμα.

Χαίρων ἠκολούθησας τὸν Χριστόν, τὰς ματαίας βίου, βδελυξάμενος ἡδονάς, τοῖς δὲ κεχραμένοις, ποσί μου τῶν ἀχράντων, ἰχνῶν σου ἐπιβαίνειν, δώρησαι δέομαι.

Πάσης ἐπηρείας τοῦ πονηροῦ, πλάνης ψυχοκτόνου, καὶ σκανδάλων φθοροποιῶν, τῆς τε πανουργίας, τοῦ φθόνου τῶν δαιμόνων, τὴν μάνδραν σου, Λεββαῖε, σῶζε πρεσβείαις σου.

Τοῦ ἀγίου Ἀγουστίνου Ἰππῶνος.

Τύπος μετανοίας ἢ πρὸς Θεόν, θεῖε Ἀγουστίνε, γέγονέ σου ἐπιστροφή· δι' ἧς πρὸς ἀγῶνας, ἐγείρεις πεδηθέντας, δεσμοῖς τῆς ἁμαρτίας, ἐξ ἀπογνώσεως.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἰ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ τρισάγιον καὶ ψάλλονται τὰ ἀπολυτικά.

Τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν αὐτόπτην τοῦ Λόγου Ἰούδαν σήμερον, τὸν καὶ Θαδδαῖον κληθέντα, δεῦτε συμφώνως, πιστοί, ὡς προστάτην ἀκλινῆ, ὕμνοις τιμήσωμεν· ὅτι ὀνόματι Χριστοῦ, τῶν σωμάτων τὰς πληγὰς, ἐπήρειάν τε δαιμόνων, ἀπελαύνει λύσιν παρέχων, ἀμπλακημάτων ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον. Ὅμοιον.**

Τὸ παράδοξον θαῦμα τῆς σῆς κηρύσεως, ἐν τῷ Σιναίῳ, Παρθένε, ὄρει κατεῖδέ ποτε, ὁ προφήτης Μωυσῆς, βάτον σε ἄφλε-κτον, ὅτε ἐώρακε σαφῶς, ὀφθαλμοῖς προ-φητικοῖς, τὰς δύο φύσεις προβλέπων, τοῦ Υἱοῦ σου ὡς ἐνωθείσας, τῇ συνανάρχῳ ὑ-ποστάσει αὐτοῦ.

ἢ Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἐν σταυρῷ ἐκουσίως, Θεοχαρίτωτε, ὅτε κατεῖδες ταθέντα τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θε-ὸν, ἀνεβόας μητρικῶς· Τέκνον γλυκύτατον, φέρειν οὐ δύναμαι τὴν σὴν, πανακήρατον σφαγὴν, ὄρᾶν σου τὸ πάθος, Λόγε, ὃ εἰς κό-σμου τὴν σωτηρίαν, καθυπομένεις, φῶς ἐ-μῶν ὀφθαλμῶν.

Ἡ ἐκτενὴς καὶ ἡ ἀπόλυσις. Τῶν δὲ ἀδελ-φῶν ἀσπαζομένων τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀποστό-λου ψάλλονται τὰ παρόντα τροπάρια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Δεῦτε τὸν Θαδδαῖον, ἀδελφοί, πίστει ευ-φημήσωμεν, πάντες, χαριστηρίοις ῥ-δαῖς· ὅτι τοὺς φωνήσαντας αὐτοῦ τὸ ὄνο-μα, φιλανθρώπως ἐρρύσατο, μυριῶν κινδύ-νων, πάσης περιστάσεως, καὶ ἀπογνώσε-ως, θλίψεων, ὀργῆς ἐναντίων, νόσων, συμ-φορῶν ἀδοκῆτων, καὶ δεινῆς μανίας τοῦ ἀ-λάστορος.

Στῆσον τὰς αἰρέσεων ὀρμάς, κόπασσον σχισμάτων τὸν σάλον, Ἀγαρηνῶν τὰς βουλάς, πάσας διασκέδασσον, Χριστοῦ Ἀπό-στολε, καὶ εἰρήνην τῇ ποιμνῇ σου, βαθεῖαν παράσχου, ἵνα ταῖς πρεσβείαις σου, ἤρεμον δέομαι, βίον καὶ ἡσύχιον πάντες, σέβοντες Τριάδα ἀγίαν, Μάκαρ, οἱ ἰκέται σου διάγω-μεν.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθη-μι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

